

บทนำ

แสงสีส้มยามโพล้เพล้ทาบบนทิวต้นสนที่ยืนเรียงราย

ตลอดสองข้างทาง อุณหภูมิลดต่ำลงทีละนิดพร้อมกับแสงสว่างที่เริ่มซมุกซมัว แม้หนทางเบื้องหน้าจะยาวไกลเหมือนไม่สิ้นสุด แต่เธอรู้ดีว่าปลายทางของการเดินทางระยะกว่าห้าไมล์นี่คือกระท่อมหลังเล็กที่ตั้งอยู่ริมทะเลสาบอันเงียบสงบ บนพื้นที่กว่าร้อยเอเคอร์ที่รอบด้านเป็นกรรมสิทธิ์ของครอบครัวแฮร์ริส และเพราะเพื่อนสนิทซึ่งเป็นรูมเมตของเธอคือ เคทลิน แฮร์ริส เอมมิกาเองจึงมีโอกาสมาพักผ่อนที่นี้อยู่หลายครั้ง

ครอบครัวของเคทลินมีบ้านหลังใหญ่ที่อยู่ในพื้นที่ชุมชนของเมืองรุธ เมืองเล็กๆ อยู่ทางตอนเหนือห่างจากดัลลัส รัฐเท็กซัส ประมาณหนึ่งชั่วโมงหากเดินทางด้วยการขับรถ ส่วนระยะทางจากบ้านของครอบครัวมาถึงกระท่อมหลังนี้ใช้เวลาเพียงไม่ถึงสิบนาที ครอบครัวแฮร์ริสเป็นครอบครัวเก่าแก่ในพื้นที่ สุสานและหน้าตาทางสังคมจัดอยู่ในอันดับต้นๆ เรียกว่าไม่มีใครในเมืองไม่รู้จักสมาชิกครอบครัวนี้ เคทลินเพื่อนของเธอเป็นน้องคนเล็กของครอบครัว

จากลูกทั้งหมดสามคน เธอเคยพบ คาลวิน แฮร์ริส หลายครั้ง เขา
รับสืบทอดกิจการของครอบครัว และตอนนี้เห็นว่ากำลังจะลง
สมัครเล่นการเมืองท้องถิ่นด้วย ส่วนคนที่สองเอมมิกา รู้จักเพียงแค่
ชื่อและเห็นรูปถ่ายที่เคทลินมักเอามาอวด ยังไม่เคยมีโอกาสได้เจอ
ตัวจริงเลย เธอรู้เพียงแค่ว่าเขาเป็นนาวิกโยธิน

ถ้าไม่นับเรื่องหน้าที่มีความคล้ายคลึงซึ่งได้มาจากพ่อแม่
ของพวกเขาแล้วละก็ คงไม่มีใครคิดว่าพวกเขาเป็นพี่น้องกันอย่าง
แน่นนอน คาลวินเป็นคนค่อนข้างสุขุมเยือกเย็น ส่วนเคทลินตรงข้าม
กับพี่ชายโดยสิ้นเชิง ไม่เพียงแค่ว่าเป็นสาวสังคมจัด เธอยังถือว่าเป็น
ยายตัวแสบอีกด้วย แต่สำหรับพี่ชายอีกคนนิสัยจะเป็นอย่างไรนั้น
เอมมิกา ก็เดาไม่ออกเหมือนกัน เคทลินเองก็พูดเกี่ยวกับพี่ชายคนนี้
น้อยมาก

จะอย่างไรก็เถอะ สิ่งที่เอมมิกาต้องการในตอนนี้น่ามากที่สุดก็
คือที่นอนอุ่นๆ

หญิงสาวสูดลมหายใจเข้าลึกเพื่อเรียกกำลังใจให้ตัวเอง แม้
แทบจะไม่เหลือแล้วเพราะต้องเดินทางอย่างแสนทรหดเช่นที่ผ่าน
มาในช่วงตลอดสามวัน ขับรถข้ามรัฐด้วยระยะทางกว่าหนึ่งพัน
สามร้อยไมล์ ต้องนอนในโรงแรมเล็กๆ ที่แสนจะเหม็นอับ และ
ทั้งที่เป้าหมายปลายทางอยู่ตรงหน้า แต่รถยนต์เจ้ากรรมดันทรยศ
เสียอย่างนั้น เมื่อจู่ๆ ก็ดับสนิท เอมมิกาไม่ใช่ผู้เชี่ยวชาญด้าน
เครื่องยนต์ เธอจึงไม่รู้ว่าสาเหตุมาจากอะไร ที่รู้ตอนนี้ก็คือระยะ
ทางจากจุดที่รถเสียถึงกระท่อมห่างกันเพียงแค่ห้าไมล์หรือ
ประมาณแปดกิโลเมตรเท่านั้น

ไม่ใช่ทางที่ไกลเลย นี่เป็นระยะปกติที่เธอมักจะวิ่งจ็อกกิ้ง
ยามเช้าทุกวันอยู่แล้ว แต่เพราะความเหนื่อยบวกกับน้ำหนักของ
กระเป๋าเป้บนหลังทำให้ระยะทางห้าไมล์กำลังจะกลายเป็นนรก
สำหรับเธอ

หากไม่มีเป้ที่หลังเธอจะเดินได้คล่องตัวและเร็วกว่านี้ แต่การ
วิ่งของใช้จำเป็นก็ไม่ใช่ทางเลือกที่ดีเช่นกัน หญิงสาวยกแขนขึ้น
ปาดหยาดเหงื่อบนหน้าผากแล้วให้กำลังใจตัวเอง

เธอทำได้

เอมมิกาเม้มริมฝีปากแน่น พยายามกัดฟันทน เธอรู้ว่ามึ
กระต้อมอยู่ตรงหน้าแน่ๆ หยาดเหงื่อไหลรินจากหน้าผาก ลม
หายใจของเธอขาดห้วง ขาสั่นและล้าจนเกือบจะทรุดอยู่แล้วเมื่อ
ในที่สุดหลังคาของกระต้อมชั้นเดียวซึ่งเป็นที่พักก็ปรากฏขึ้นใน
สายตา

“ขอบคุณพระเจ้า”

เอมมิกาสูดหายใจเข้าลึก เคঁหน้าเร็วแรงที่ยังเหลือออกมาแล้ว
รีบก้าวเท้าออกไปทันที ตอนนี้องฟ้ากำลังมืดสนิท เธอทั้งเหนื่อย
หิว และอ่อนล้า แต่ความหิวรอได้ ตอนนี่สิ่งที่เธอต้องการที่สุดก็
คือการอาบน้ำให้สะอาดและที่นอนนุ่มๆ

จากที่เคทลินบอก กุญแจสำรองถูกซ่อนเอาไว้ใต้กระถาง
ต้นไม้ประดับทางด้านซ้ายของประตู แต่เพราะพระอาทิตย์ได้ลา
จากขอบฟ้าไปแล้ว ทำให้การมองเห็นต่ำลงจนเอมมิกาพลาดทำ
กระถางต้นไม้หนึ่งตกลงบนพื้นแตก

“ให้ตายสิ” หญิงสาวสบถกับตัวเองแล้วกวาดมือหากุญแจ

สำรวจจนเจอในที่สุด เธอต้องใช้เวลามากเกือบสามสัปดาห์กว่า จะเสียบลูกกุญแจเข้าไปได้ เสียงถอนหายใจยาวดังขึ้นหลังเสียง ล็อกติดตัว ริมฝีปากบางคลี่เป็นรอยยิ้มเมื่อเธอใช้มือผลักบาน ประตู

แต่รอยยิ้มนั้นอยู่ได้ไม่นานนัก เพียงแค่ก้าวเดียวที่ผ่านกรอบ ประตูเข้าไป โลกทั้งใบก็เหมือนจะหมุนคว้าง เอมมิกาไม่รู้ว่าเกิด อะไรขึ้น ท่ามกลางความมืดอะไรบางอย่างจูดข้อมือเธอ รู้สึกเจ็บ และจุกไปทั่วทุกส่วนของร่างกาย แขนทั้งสองข้างเจ็บร้าว แต่เธอ ไม่อาจจะเปล่งเสียงร้องออกมาได้เพราะน้ำหนักของอะไรบางอย่าง หรืออาจจะใครบางคนทับอยู่ด้านบน

“เธอเป็นใคร” เสียงต่ำเยือกเย็นทำให้หัวใจดวงน้อยของ คนฟังหล่นลงไปไหนหลุมดำที่มองไม่เห็น

ความกลัวเข้าเกาะกุมหัวใจ เธออยู่ในสภาพที่ช่วยเหลือ ตัวเองไม่ได้ ถูกจับให้นอนคว่ำหน้าแนบอยู่กับพื้นไม้เย็นเฉียบ แขน ทั้งสองถูกยึดตรึงเอาไว้กับพื้นข้างศีรษะ มือหนาหยาบกร้านล็อก ข้อมือของเธอเอาไว้แน่นราวกับคีมเหล็ก

ที่นี่ไม่ควรจะมีใครอยู่ไม่ใช่หรือ โอ้พระเจ้า เธอคงไม่ได้ ทำให้ขโมยตกใจใช่ไหม

“ฉันไม่ชอบถามอะไรซ้ำซากหรอกนะ”

“ยะ...อย่าทำอะไรฉันเลยนะ ฉะ...ฉัน...ไม่รู้ไม่เห็นอะไรทั้ง นั้น”

“ฉันไม่ได้ถามว่าเธอรู้อะไร แต่ถามว่าเธอเป็นใคร”

“ฉะ...ฉันชื่อเอมมิกา อย่าทำอะไรฉันเลยนะขอรับรอง ถ้าคุณ

ปล่อยฉันไป ฉันจะไม่บอกใครว่าคุณเข้ามาขโมยของในนี้” เอมมิกาลนลานบอก แม้การพูดจะยากลำบาก

“ถ้าใครสักคนจะต้องถูกเรียกว่าขโมยก็น่าจะเป็นเธอ เพราะเธอคือคนที่บุกรุกเข้ามา”

“ฉันไม่ได้บุกรุกนะ”

“บ้านหลังนี้อยู่ในพื้นที่ส่วนบุคคล”

“ฉันไม่ได้บุกรุก” เอมมิกายืนกรานเสียงแข็ง

“แอบเข้ามาในบ้านคนอื่นแล้วยังบอกว่าตัวเองไม่ได้บุกรุก
งั้นหรือ”

“ฉันรู้จักกับเจ้าของที่นี่ เคทลินให้ฉันมาที่นี่ได้ แบบนั้นก็ไม่ได้ถือว่าเป็นการบุกรุก” เอมมิกาเถียงกลับ พยายามเดินเพื่อให้ตัวเองหลุดเป็นอิสระ แต่ท่วงท่าที่ถูกกดตรึงอยู่ตอนนี้ทำให้เธอไม่อาจเคลื่อนไหวได้มากนัก และเธอต้องหยุดเคลื่อนไหวเมื่อรู้สึกถึงอะไรบางอย่างกอดอยู่ที่ช่วงเอว ลมหายใจของหญิงสาวสะดุดขณะในหัวปรากฏภาพอาวุธสีดำที่ทำจากเหล็กกล้า

ชื่อของน้องสาวที่ได้ยินทำให้คนร่างสูงชะงัก แต่เขายังไม่ปล่อยตัวผู้บุกรุก มือทั้งสองข้างยังตรึงข้อมือน้อยเอาไว้แน่น “เธอบอกว่าเคทลินงั้นหรือ”

“ใช่ เคทลิน แฮร์ริส เจ้าของกระท่อมหลังนี้”

เสียงหวานที่แว่ดกลับมาทำให้คิ้วหนาเลิกสูงนิดๆ “เคทลินไม่ใช่เจ้าของที่นี่เสียหน่อย”

คิ้วเรียวขมวดเข้าหากัน เอมมิกามั่นใจว่าเธอมาไม่ผิดที่ กระท่อมหลังนี้ยังคงเหมือนเดิม เธอเคยมาเมื่อปีก่อน แต่พอคิด

อีกทีก็รู้สึกไม่แน่ใจเท่าไรนัก เพราะจากที่เคทลินบอกที่นี้ไม่ควรจะมีใครอยู่ และน้ำเสียงของอีกฝ่ายก็ทำทางจะมั่นใจด้วยว่าเธอเป็นผู้บุกรุก หรือเธออาจจะมาผิดที่จริงอย่างที่เขายก

“นี่ไม่ใช่เขตที่ดินของครอบครัวแฮร์ริสหรอกหรือ”

“ใช่ แต่กระท่อมหลังนี้ไม่ใช่ของเคทลิน”

เอมมิกาพยายามสูดหายใจเข้าแล้วเอ่ยถามกลับ “คุณรู้จักเคทลินใช่ไหม คาลินิเธอร์”

“ดูเหมือนคุณรู้จักคนในครอบครัวแฮร์ริสพอสมควรเลยสินะ”

เสียงทุ้มของเขามีแววประหลาดใจอยู่ไม่น้อย

“ถ้าอย่างนั้นที่นี้ก็คือกระท่อมของครอบครัวแฮร์ริส”

“ใช่”

“แล้วเมื่อกี้คุณบอกว่าไม่ใช่” เอมมิกาแหวัดกลับอย่างขุ่นเคือง

“ผมบอกว่าไม่ใช่ของเคทลิน ไม่ได้บอกสักหน่อยว่าไม่ใช่ของครอบครัวแฮร์ริส”

ถ้าเธอลุกขึ้นได้ละก็ เธอจะข่วนหน้าเขา เอมมิกากัดฟันแน่นและพยายามนับหนึ่งถึงสิบในใจ

“สรุปว่าคุณเป็นเพื่อนของเคทลินสินะ” เจ้าของเสียงทุ้มถามอีกครั้ง

“ก็บอกอยู่ไม่ใช่หรือว่าฉันเป็นเพื่อนกับ เคทลิน แฮร์ริส” เอมมิกาตวาดกลับ และเธอกงจะกริดร้องใส่หน้าเขาไปแล้วถ้าไม่ใช่เพราะถูกกดคว่ำแนบพื้นแบบนี้ “ฉันรู้จักกับเคทลินและครอบครัวแฮร์ริสจริงๆ ที่นี้เชื่อหรือยังว่าฉันไม่ใช่ผู้บุกรุก”

“ใครๆ ในเมืองนี้ก็รู้จักครอบครัวแฮร์สทั้งนั้นแหละ การรู้จักชื่อพวกเขาไม่ได้พิสูจน์อะไรเลย”

เอมมิกากัดฟันกรอดอีกรอบ เธอพยายามฝงกศิระะขึ้นจากพื้น แต่ก็ไม่ช่วยอะไรนอกจากทำให้เธอเจ็บหลังมากยิ่งขึ้น โดยที่เธอไม่รู้เลยว่า การเคลื่อนไหวของตัวเองนั้นส่งผลต่อคนที่นั่งคร่อมทับร่างเธออยู่

“โทรศัพท์มือถือฉันอยู่ในกระเป๋า”

“คุณจะทำอะไร. แจ็งตำรวจ?”

“ฉันจะทำอะไร. หาเคทลินตอนนี้เลย ให้เธอช่วยยืนยันว่าฉันเป็นเพื่อนของเธอจริงๆ และฉันได้รับอนุญาตให้มาใช้ที่นี่ได้เป็นเวลาสองสัปดาห์ เพราะฉะนั้นเลิกเอาปืนมาจี้เอวฉันสักที” ครึ่งนี้เสียงหวานที่ตะโกนคู่อีกกลับมาทำให้อดีตทหารหน่วยซีลแห่งกองทัพสหรัฐฯ คริสเตียน แฮร์ส ถึงกับต้องกลั้วลมหายใจ

เขาจะบอกเธอได้อย่างไรว่าเขาไม่มีปืน และถ้าเธอตระหนักสักนิด เธอก็จะพบว่ามือทั้งสองข้างของเขากำลังตรึงข้อมือของเธออยู่ แล้วเขาจะเอามือที่ไหนไปถือปืน ชายหนุ่มสุดหายใจเข้าลึกเสียงคำรามดังขึ้นในลำคอเมื่อร่างน้อยนุ่มนิ่มได้ร่างขยับเสียดสีส่วนที่กำลัง ‘จี้’ เธออยู่

“ปล่อยฉันสิ ฉันจะได้โทร.หาเคทลิน แล้วเรื่องนี้จะได้จบสักที”

คริสเตียนกระแอมเล็กน้อย ก่อนจะยอมปล่อยร่างบางให้เป็นอิสระ เขาขยับลุกไปยืนข้างๆ พร้อมเอื้อมไปเปิดสวิตช์ไฟ เอมมิกาหลับตาลงครู่หนึ่ง ก่อนที่เปลือกตาบางจะเปิดขึ้น

อีกครั้งหลังจากที่ม่านดวงตาปรี๊ดกับแสงสว่างที่เกิดขึ้นอย่างฉับพลันได้

ดวงตาคมเต็มไปด้วยประสบการณ์กวาดมองคนร่างเล็กที่นั่งอยู่บนพื้นอย่างพิจารณา ผมเฝ้าของเธออยู่เหยง เสื้อผ้าก็ติดจ่อมอมแมม ร่องรอยของเศษดินโคลนอยู่ที่รองเท้า ความอ่อนล้าเห็นชัดบนใบหน้าบอกเขาได้เป็นอย่างดีว่าเขาได้ผ่านวันที่หนักหนาสาหัสมา เธอกำลังบีบนิ้วค้อมมือที่ถูกเขาตรึงไว้ คริสเตียนต้องผละไปเล็กน้อยเมื่อใบหน้าหวานเงยขึ้นพร้อมกับดวงตากลมโตที่ตัวดวงมองเขาอย่างขุ่นเคือง

ชายหนุ่มบอกไม่ได้ว่าทำไม แต่ดวงตากลมโตคู่นั้นส่งผลกระทบต่อเขาไม่น้อยทีเดียว คริสเตียนมองหญิงสาวที่ยังนั่งแปะอยู่กับพื้นแล้วจึงยื่นมือให้

“มาครับ ผมช่วย”

เอมมิกาตัววัดสายตามองเขาอีกรอบ ริมฝีปากบางเข้มแน่นจนเป็นเส้นตรง การที่เธอรู้สึกขัดเยกไปทั้งตัวแบบนี้ก็เพราะเขาเป็นต้นเหตุไม่ใช่หรือไร ตอนแรกหญิงสาวพยายามจะลุกขึ้นเอง แต่เหมือนแข่งขาจะไม่มีแรงพอ สุดท้ายจึงต้องยื่นมือไปวางลงบนฝ่ามือหยาบกร้านของเขา

คนร่างสูงออกแรงกระตุกเพื่อดึงหญิงสาวให้ลุกขึ้นยืน หนาคอยประคองเอาไว้จนแน่ใจว่าเธอยืนได้ด้วยสองขาเล็กๆ ของตัวเอง

“คุณบาดเจ็บตรงไหนหรือเปล่า”

“ขอบคุณนะคะที่เป็นห่วง” เอมมิกาตอบกลับด้วยน้ำเสียง

ประชิดนิดๆ ดวงตากลมโตจ้องมองที่ใบหน้าของคนร่างสูง เธอเห็นความคล้ายคลึงของเคทลินและ คาลวิน แฮร์ริส อยู่บนหน้าของชายคนนี้ คาลวิน แฮร์ริส เป็นผู้ชายที่จัดว่าหล่อมาก เป็นชายร่างสูง ใบหน้าสะอาดสะอ้านไร้แนวไรเคราให้เห็น ดวงตาคมดูอ่อนโยน อยู่เสมอ ผิดกับชายหนุ่มร่างสูงตรงหน้า

ผู้ชายคนนี้เป็นทุกอย่างที่ตรงข้ามกัน ดวงตาของเขาดูดีน และชวนให้หัวใจสั่นไหวอย่างน่าประหลาด ไรเคราขึ้นครีမ်ปกปิด ใบหน้าเขาดีกว่าเครื่องทำให้เอมมิกาไม่อาจบอกได้ว่ารูปหน้าจริงๆ ของเขาเป็นแบบไหน เสื้อผ้าที่สวมใส่ก็ราวกับไม่ได้ผ่านการซักรีด มาเลย เขาสวมเพียงเสื้อยืดที่พอดีตัวกับกางเกงยีนที่ทึงเก่าแล้วก็มีรอยขาดที่เข่าทั้งสองข้างด้วย

เธอรู้จักกับเคทลินมานานพอจะรู้ว่าสมาชิกในครอบครัวของเพื่อนสนิทมีใครบ้าง เอมมิกาได้พบและทำความรู้จักกับพวกเขา ส่วนใหญ่แล้ว จะมีก็แค่คนเดียวเท่านั้นที่เธอยังไม่เคยได้รับการแนะนำตัวอย่างเป็นทางการ

“คุณคงจะเป็นคริสเตียน พี่ชายคนที่สองของเคทลิน”

คิ้วหนาเล็กสูงนิดๆ อย่างประหลาดใจ

“ใช่ ผมเอง ขอโทษที่ทำรุนแรงไปหน่อย แต่คุณก็ผิคนะที่เล่นเข้ามาในเวลาดีๆ คำๆ แบบนี้ แกรมยังไม่ให้สู่มให้เสียงอีก” คริสเตียนว่า แล้วอดถามไม่ได้ “แล้วนี่คุณเดินเข้ามาด้วยใช่ไหม ถ้าผมได้ยินเสียงรถคงไม่คิดว่าคุณเป็นขโมยหรอก”

“รถฉันเสีย ห่างจากที่นี่ไปราวห้าไมล์”

“แล้วคุณก็เลยเดินมาอย่างนั้นนะเหรอ ทำไมคุณไม่โทร. ให้

กาลวินมารับ”

ไม่ใช่ว่าเธอไม่อยากทำ แต่เธอทำไม่ได้

การหลุบตาลงต่ำกับริมฝีปากที่เฝ้มเข้าหากันบอกคริสเตียนได้เป็นอย่างดีว่าคนตรงหน้ามีอะไรบางอย่างต้องการปิดบังไม่ให้เขารู้ ดวงตาคมหรือล่ง เขาไม่ถนัดเรื่องสบปากคำหรือเค้นความลับเท่าไร แต่เขาจะรู้เสมอเมื่อใครบางคนพยายามโกหก

“หรือถ้าคุณไม่มีเบอร์พวกเขา คุณก็น่าจะโทร. หาเคทีลิน เพื่อให้เธอบอกกาลวิน”

“ฉันไม่อยากจะรบกวนใคร แค่ขอมาพักที่นี้ชั่วคราวฉันก็รู้สึกเกรงใจมากพอแล้ว”

“ทำไมคุณไม่ไปพักที่บ้านแฮร์ริส”

“ก็ไม่มีเหตุผลอะไรมาก ฉันแค่อยากได้สถานที่สงบๆ เท่านั้นเอง” เอมมีกาตอบกลับพร้อมกับยักไหล่ แต่พอทำแบบนั้น คิ้วเธอก็ต้องขมวดเข้าหากันเพราะเธอรู้สึกเหมือนภาพเบื้องหน้าจะพร่าเลื่อนไปชั่วครู่

คริสเตียนสังเกตเห็นอาการของหญิงสาวอยู่เช่นกันจึงเอ่ยเตือน

“ผมว่าคุณนั่งก่อนดีกว่า”

“ทำไมฉันต้องนั่ง”

“เพราะคุณกำลังจะล้มแล้วล่ะสิ”

“คุณจะทำฉันตกลงบนพื้นอีกงั้นหรือ”

ดวงตาคมหรือล่งอีกครั้ง ความคิดเรื่องการจับกดเธอลงกับพื้นฟังดูน่าช่วยนอนอยู่ไม่น้อย ชายหนุ่มสุดดมหายใจเข้าลึกและพยายามสลัดความคิดนั้นออกจากหัว

“ผมบอกแล้วว่าไม่ได้ตั้งใจ แต่จะยังไงก็ช่าง ผมว่าคุณควร
จะหาที่นั่งก่อน”

เอมมีกามองคนตรงหน้าครุ่นหนึ่งแล้วก้มลงเพื่อจะเอื้อมไป
หยิบกระเป๋าเป้ซึ่งถูกเหวี่ยงออกจากตัวไปตอนจังหวะซุลมุน แต่
หญิงสาวไม่รู้เลยว่านี่เป็นการกระทำที่ผิดพลาดมหันต์ เพราะทันที
ที่ก้มหน้า พื้นใต้ฝ่าเท้าก็เอียงวบ โลกทั้งใบจู่ๆ ก็พลิกคว่ำ ภาพ
เบื้องหน้าดูประหลาดชอบกล แขนขาดูเหมือนไม่ใช่ของเธออีก
ต่อไป ร่างสูงตอบสนองต่ออาการนั้นทันที อ้อมแขนแข็งแรงช่วย
รั้งร่างบางเอาไว้ก่อนที่เธอจะทรุดลงไปกับพื้น

เปลือกตาของเธอปรืออยู่เล็กน้อย คิ้วเรียวยาวดมองเขา
ก่อนที่ใบหน้าหวานซีดเขียวจะซบลงกับท่อนแขนแข็งแรงเมื่อเธอ
หมดสติลง

มีונהาใหญ่หยาบกร้านค้อย ๆ จุ่มผ้าขนหนูผืนเล็กลงในกะละมังซึ่งใส่น้ำเอาไว้ เมื่อผ้าซับน้ำจนเปียกชุ่มเขาก็ยกขึ้นมาแล้วบิดให้หมาด จากนั้นจึงหันกลับไปหาคนว่างเล็กที่นอนหมดสติอยู่บนเตียง หน้าผากของเธอพราวไปด้วยหยาดเหงื่อที่ซึมออกมา โคนผมเปียกชุ่ม อุณหภูมิร่างกายและลมหายใจร้อนผ่าวเพราะพิษไข้

คริสเตียนถือผ้าขนหนูผืนเล็กในมือด้วยท่าทางแก้ ๆ กัง ๆ ขณะที่ควีนาก็ขมวดเข้าหากันจนกลายเป็นก้อนปมอยู่กลางหน้าผาก เขาถนัดถือปืน ถือขวานหรืออาวุธมากกว่าจะมาจับผ้าขนหนูแบบนี้

จริงๆ ก็เชื่อว่าเขาจะไม่เคยดูแลใคร เขาเองก็เคยสวมบทบาทของหมอเถื่อนอยู่เหมือนกันเวลาที่คนในทีมบาดเจ็บ แต่คริสเตียนรู้สึกว่าการผ่าเอากระสุนออกจากต้นแขนตัวเองยังง่ายกว่าสิ่งที่เขากำลังทำอยู่ ชายหนุ่มมอมรับอย่างเสียไม่ได้ว่าเขาไม่เหมาะกับงานนี้จริงๆ รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นหมี่ที่กำลังพยายามใช้คู้้งมือค้อย ๆ

เด็ดดอกไม้แบบไม่ให้มีรอยช้ำ

“อย่า...” เสียงพิมพ์าดังขึ้นจากคนไม่ได้สติ มีोन้อยยกขึ้น บัดปายในอากาศ ทำทางเหมือนกำลังทูลทูลราย “อย่า...ได้โปรด... อย่าทำอะไรฉัน”

“ใจเย็นๆ หนูน้อย ไม่มีใครทำร้ายคุณ ผมแค่จะเช็ดตัวให้เท่านั้น”

“อย่า ช่วยด้วย...ได้โปรด ใครก็ได้ช่วยฉันด้วย”

“ใจเย็นๆ หนูน้อย ผมอยู่ที่นี้แล้ว ผมจะไม่ยอมให้ใครทำอะไรคุณได้หรอก” เขาเอ่ยปลอบด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน มีอหนาข้างหนึ่งรวบกุมมีोन้อยของเธอเอาไว้ ขณะที่อีกข้างกำลังใช้ผ้าขนหนูบิดหมาดเช็ดซับไปทั่วใบหน้าหวาน ไม่นานนักคนที่กำลังเพ้อก็ค่อยๆ สงบลง ลมหายใจเธอเริ่มกลับมาอยู่ในระดับใกล้เคียงกับปกติ

ชายหนุ่มเช็ดซับเหนือทั่วใบหน้าก่อนจะมาหยุดชะงักที่ลำคอ ระวังซึ่งพราวไปด้วยหยาดเหงื่อ สายตาเลื่อนลงไปยังส่วนที่ต่ำกว่า คิ้วหนาขมวดเข้าหากันยิ่งขึ้นเมื่อเห็นว่าเสื้อเชิ้ตที่เธอสวมเปียกชื้น แทะจะแนบไปกับผิวร้อนผ่าวของเธอ

เขาอาจจะเห็นแค่หอมเถื่อน แต่คริสเตียนรู้ว่าถ้าปล่อยให้เธออยู่ในสภาพนี้ต่อไป จากอาการไข้จะกลายเป็นปอดบวมทันที และเนื่องจากที่นี่ไม่มีใครนอกจากเขา คริสเตียนจะต้องเป็นคนเปลี่ยนเสื้อผ้าให้เธอเอง

ฉับพลันเสียงคำรามก็ดังขึ้นในลำคอเพราะคริสเตียนรู้สึกได้ว่าบางส่วนของร่างกายกำลังตอบสนองต่อภาพที่แสนยั่ววนใจ

นั่น ชายหนุ่มต้องสับสนเพราะรู้ดีว่าเป็นสิ่งไม่ควรอย่างยิ่ง แต่จะให้
เขาทำอะไรได้เล่าในเมื่อนี้เป็นอวัยวะส่วนเดียวในร่างกายที่อยู่
นอกเหนือคำสั่งของสมอง

คริสเตียนสับสนหยาบคายในใจอีกชุดใหญ่ ดวงตามเหือบ
กลับขึ้นไปมองเสี้ยวหน้าหวานสวยอีกครั้ง ในหัวเขามีภาพริมฝีปาก
เล็กๆ ของเธอกำลังขยับต่อว่าด้วยคำพูดเจ็บแสบ ดวงตากลมโตซึ่ง
มองเขาอย่างขุ่นมัวขณะที่แก้มเนียนแดงก่ำ ภาพที่อยู่ในความคิด
นั้นทำให้ริมฝีปากขนาดสี่มมิดๆ

ใช่เลย เธอจะต้องเป็นแบบนี้แน่ๆ

อดีตนายทหารหัวหน้าหน่วยซีลสุดคมหายใจเข้าลึกแล้วรีบ
จัดการสิ่งที่เขาต้องทำ ผ่าชนหนุ่ถูกโยนลงไปอยู่ในกะละมังก่อน
มีอหนาเลื่อนมาหยุดที่กระดุมเสื้อเม็ดแรก เป็นจังหวะเดียวกับที่
คนร่างบางไม่ได้สติพลิกตัวพอดี ทำให้คริสเตียนรู้ได้ถึงผิวเนียน
นุ่มร้อนผ่าวของเธอ

โอ้ บัดชบ ชายหนุ่มสับสนในใจ

ให้ตายสิวะ เขาจัดการผู้ร้ายมาไม่รู้เท่าไร ผ่านการฝึกที่
ทรหดมาได้แบบสบายๆ นอนให้แมลงกัดโดยไม่ขยับได้เป็น
ชั่วโมงๆ แต่ตอนนี้คริสเตียนพบว่าเขากำลังเผชิญกับปัญหาที่เขา
ไม่มีปัญญาจะแก้ ถ้าคนอื่นในหน่วยมาเห็นเขาในสภาพนี้ละก็
คริสเตียนต้องถูกหัวเราะเยาะแน่ๆ

เขายกไม่ได้ว่าทำไมร่างกายของตนถึงมีปฏิกิริยาแบบนี้ทั้ง
ที่เขาเองก็ค่อนข้างจะมีประวัติที่โชกโชน เห็นเรื่อนร่างเปลือยเปล่า
ของผู้หญิงเสียจนชินตาแล้ว ผู้หญิงที่หุ่นดีกว่านี้ ทั้งหน้าอก ทั้ง

สะโพกที่ได้สัดส่วนกว่านี้ ก็ยังไม่เคยทำให้เขาแข็งซึ่งขนาดนี้เลย

ทำให้เสร็จๆ ไปซะ คริสเตียน แอร์ริส ชายหนุ่มก้นดำตัวเอง อยู่ในใจ เขาต้องสุดหายใจเข้าลึกๆ กันหลายครั้ง เพื่อรวบรวมสติของตัวเองกลับมา พยายามไม่สนใจความเจ็บปวดที่ตึงแน่นอยู่ระหว่างหน้าขาและเริ่มลงมือทำงานอีกครั้ง อดีตนายทหารหน่วยซีลดึงความสนใจของตัวเองจากภาพและสัมผัสที่แสนเย้ายวนด้วยการนึกถึงวิธีประกอบปืนชนิดต่างๆ ในสมอง

ลิบนาที่ต่อมาคริสเตียนเดินออกจากห้องนอนมาพร้อมกับสภาพที่เขาเรียกว่า ‘แทบจะยับเยิน’ เสื้อเชิ้ตที่สวมอยู่เปียกโชกไปด้วยเหงื่อ ส่วนด้านหน้าของกางเกงไม่ต้องพูดถึง เขาทำสิ่งที่ต้องทำไม่สำเร็จด้วยซ้ำ เขาถอดเสื้อผ้าที่เปียกชื้นออก ตั้งใจจะใช้ผ้าขนหนูเช็ดตัวให้เพื่อให้เขนอนหลับได้สบาย แต่ตรงนี้แหละที่ขีดความอดทนของเขาขาดฝั่ง คริสเตียนเช็ดตัวให้เธอได้เพียงแค່ก่อนบนเท่านั้น ก่อนจะล้มเลิกความตั้งใจ ดึงผ้าห่มขึ้นมาคลุมให้ แล้วรีบแผ่นออกมาจากห้องราวกับมีระเบิดอาร์พีจีจู่อยู่ที่ก้น

แขนแข็งแรงเอื้อมไปยันกับกรอบประตูไม่ขณะที่เสียงคำรามต่ำดังขึ้นในลำคอ ก่อนที่ร่างสูงจะเดินตรงเข้าไปยังส่วนที่เป็นห้องน้ำ

หลังจากใช้เวลาอยู่ในห้องน้ำกว่าครึ่งชั่วโมง ร่างสูงก็เดินออกมาในสภาพเกือบเปลือย เสื้อยืดถูกถอดทิ้งเอาไว้ในตะกร้าผ้าสวมเพียงกางเกงยีนตัวเก่า ขอบของกางเกงเกาะต่ำอย่างหมิ่นเหม่อยู่ที่สะโพกสอบ ผ้าขนหนูผืนเล็กถูกพาดอยู่ที่ต้นคอ แม้อากาศวันนี้จะค่อนข้างเย็น แต่แทบไม่ทำให้คริสเตียนสะดุ้งสะเทือนเลยสักนิด เขาเคยต้องแก้ผ้าท่ามกลางหิมะที่โปรยอย่างไม่ขาดสาย

มาแล้ว

ชายหนุ่มเดินไปยังห้องนอนที่เขาทิ้งคนร่างบางเอาไว้ เปิด
แง้มประตูเข้าไปเล็กน้อย เธอยังนอนอยู่ในสภาพเดิมที่เขาผละจาก
มาก่อนหน้านี้ แต่หน้าอกที่ขยับขึ้นลงเป็นจังหวะบอกคริสเตียนได้
อย่างดีว่าเธอกำลังหลับสนิท ชายหนุ่มดึงประตูปิด แล้วเดินตรง
ไปหยิบกระเป๋าเป้ของหญิงสาวที่ยังถูกทิ้งเอาไว้หน้าประตู

เขารู้ว่าการรื้อค้นข้าวของของเธอเป็นเรื่องไม่สมควร แต่ก็
เชื่อว่าเขาจะมีทางเลือกมากนัก เขาต้องการเบาะแสอะไรบางอย่าง
เกี่ยวกับผู้หญิงคนนี้ อย่างน้อยก็ต้องรู้ว่าเธอแพ้ยาชนิดไหนหรือ
เปล่า ก่อนที่เขาจะป้อนยาให้เธอ

ข้าวของในกระเป๋าเป้มีไม่มากนัก ส่วนมากเป็นของใช้จำเป็น
เสื้อผ้าและชุดชั้นในที่ไม่ครบชุด อาหารกระป๋อง ยาแก้ปวดที่ไม่มี
ส่วนผสมของแอสไพริน นั่นบอกได้ว่าเธออาจจะมีอาการแพ้ยา
แผนยามีการถูกฉีกไปแล้วสองเม็ด เขาบอกไม่ได้ว่าถูกฉีกไปเมื่อไร
แต่บอกได้ว่าเขาอาจจะต้องรอสองถึงสามชั่วโมงในการปลุกเธอ
ขึ้นมากินยา ไม่มีของอะไรมากนักในกระเป๋าให้ตรวจสอบ นอกจาก
หนังสือเดินทางที่ระบุตัวตนของเธอ ไม่มีบัตรเครดิต บัตรกดเงินสด
หรือแม้แต่บัตรสมาชิกคลับ เอกสารแสดงตัวของเธอมีเพียงแค
หนังสือเดินทางเท่านั้น กับเงินสดในกระเป๋ากว่าห้าร้อยดอลลาร์

คนทั่วไปจะไม่พกเงินสดมากขนาดนี้ เดี่ยวนี้ผู้คนพกบัตร
เพราะสะดวกในการใช้จ่ายมากกว่า แต่ก็มีคนบางประเภทที่ไม่ใช้
เหมือนกัน คนที่ไม่อยาก让别人รู้ว่าพวกเขาทำอะไร หรือไม่อยาก
ให้ใครรู้ความเคลื่อนไหว

คริสเตียนเป็นหนึ่งในคนประเภทหลัง เขาเคยชินกับการปกปิดร่องรอยตัวเอง และเขาชอบถือเงินสดมากกว่าบัตรเครดิตพลาสติก แต่กับผู้หญิงธรรมดาแล้วเป็นเรื่องน่าแปลก ยิ่งเมื่อคิดถึงจำนวนเสื้อผ้าที่ไม่พอตีกันแล้วก็ยิ่งน่าสงสัย รวากับว่าเธอกำลังหนีอะไรบางอย่างอยู่

ขณะที่ส่องของคริสเตียนกำลังประมวลข้อมูลจากสิ่งที่เห็นในกระเป๋าเป้ใบเล็ก เสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้น เขาหาต้นตอของเสียงได้ไม่ยากนัก ความสงสัยยิ่งมากขึ้นเมื่อพบว่าโทรศัพท์มือถือดูไม่ค่อยจะเข้ากับหญิงสาวเท่าไรนัก เพราะไม่เพียงแค่ว่าแต่ยังเป็นรุ่นที่ออกวางตลาดมาหลายปีแล้วด้วย เหมือนโทรศัพท์มือถือสองราคาถูๆ

และคริสเตียนแทบไม่ต้องเสียเวลาคิดว่าใครเป็นคนที่โทรเข้ามา เพราะหมายเลขที่ปรากฏอยู่บนหน้าจอเป็นชุดตัวเลขที่คุ้นตาอยู่แล้ว เป็นเบอร์ของน้องสาวเขาซึ่งเจ้าของโทรศัพท์เครื่องนี้อ้างตัวว่าเป็นเพื่อนสนิทกัน เพราะฉะนั้นจึงน่าแปลกที่เธอไม่ได้บันทึกหมายเลขของเพื่อนเอาไว้ในโทรศัพท์

เพราะรู้ว่าถามตัวเองไปตอนนี้ก็คงไม่ได้คำตอบอะไรมาก คริสเตียนจึงเลือกที่จะรับสายของคนที่ไม่โทร. เข้ามาก่อน อย่างน้อยก็น่าจะเป็นเบาะแสอะไรได้บ้าง

“เฮ้ เอ็มมา” เสียงคันทูของน้องสาวดังมาตามสาย

“ไฉน เคทลิน เสียใจจังที่พี่ไม่ใช่เอ็มมา” อีกฝ่ายเงยไปครู่ใหญ่ คริสเตียนแทบจะเห็นภาพน้องสาวของเขาที่ดึงโทรศัพท์ออกห่างจากหู แล้วจ้องมองที่หน้าจอโทรศัพท์ของตัวเองเพื่อดูว่าตัวเอง

กดหมายเลขถูกหรือไม่ “เจ้าของโทรศัพท์เครื่องนี้เป็นเพื่อนเธอจริงๆ สินะ”

“คริส นั่นพีหรือคริสเตียน”

“ดีใจจังที่เธอยังจำเสียงพีได้”

“ไอ้คริส รู้อะไรไหม ฉันอาจจะลืมเสียงพีไปเลยก็ได้นะ ถ้าพียังหายตัวไปที่ละหลายๆ เดือนแบบที่ทำอยู่” น้ำเสียงของน้องสาวบอกชัดว่าเธอกำลังตื่นเต้น “รอบนี้พีหายไปนานเท่าไรนะ หกหรือเจ็ดเดือน หรืออาจจะปี ฉันนับผิดหรือเปล่า”

“เธอพูดเกินไปนะน้องรัก พีไม่ได้หายตัวไปไหนเลย เธอติดต่อพีได้ทุกเมื่อที่ต้องการ”

“ไอ้ซี แต่ฉันจะไม่มีทางรู้ว่าพีอยู่ส่วนไหนของโลก สิ่งที่เราทั้งคู่ก็แค่พีกำลังส่งตัวเองไปอยู่กลางดงกระสุนที่ไหนสักที่”

คริสเตียนจะไม่เถียงกับน้องสาวในเรื่องนี้ เพราะสิ่งที่เธอพูดมาเป็นเรื่องจริง ไม่มีใครเห็นด้วยเมื่อเขาบอกว่าจะไปสมัครเข้าโรงเรียนทหาร และพวกเขาแทบจะช็อกเมื่อคริสเตียนบอกว่าเขาจะเป็นนาวิกโยธิน เคทลินอยากให้เขาเป็นแค่นักบินมากกว่า ชายหนุ่มไม่ได้บอกที่บ้านว่าเขาเป็นหนึ่งในสมาชิกของหน่วยซีล เพราะจะเป็นการทำให้พวกเขากังวลมากกว่าที่เป็นอยู่ บอกแต่เพียงว่าเขาเป็นเพียงกำลังสนับสนุนในส่วนงานเรดาร์เท่านั้น ถึงจะต้องไปอยู่ในพื้นที่เสี่ยงแต่เขาก็ไม่ได้ออกไปเสี่ยงฝ่าดงกระสุนอย่างที่ครอบครัวของเขาคิด

จริงๆ คริสเตียนก็ไม่ได้โกหกเสียทีเดียว เขาไม่ได้เป็นแนวหน้าฝ่าดงกระสุนจริงๆ ภารกิจของเขาต้องเงียบและรวดเร็วกว่า

การยกป็นยิ่งตอบโต้กัน

“ฟี่โอเคหรือเปล่าคริส” ครั้งนี้น้ำเสียงของน้องสาวบอกชัดว่าเธอกำลังเป็นห่วง

การออกภาคสนามส่งผลต่อบุคลิกแม้จะไม่ได้มากมายอะไรนัก ก็เพียงแค่ทำให้เขาฝันร้ายในบางครั้ง แต่ต่อไปนี่ครอบครัวเขาไม่จำเป็นต้องห่วงเขาอีกแล้ว เพราะอายุที่มากขึ้นทำให้เขาถูกส่งเลื่อนมาทำงานนั่งโต๊ะแทน

แต่งงานใส่เครื่องแบบเนียบนั่งโต๊ะเซ็นเอกสารไม่ใช่งานที่เขาชอบ คริสเตียนจึงตัดสินใจเกษียณตัวเองจากงานราชการ เขารู้ว่าชีวิตคนปกติน่าเบื่อ แต่อย่างน้อยก็ดีกว่าต้องการมานั่งสวมเครื่องแบบทุกวัน

“คริส ฟี่ฟังฉันพูดอยู่หรือเปล่า”

“ตอนนี้สิ่งที่เธอควรจะทำน่าจะเป็นเจ้าของโทรศัพท์เครื่องนี้มากกว่านะเคท”

“โอ้พระเจ้า ไซ้ เอ็มม่า” เคทลินร้องอย่างตกใจหลังจากถูกพี่ชายเตือนสติ “เกิดอะไรขึ้นกับเอ็มม่า ทำไมฟี่ถึงมารับโทรศัพท์ของเธอได้ แล้วเอ็มม่าอยู่ที่ไหน”

“ใจเย็นๆ น้องรัก ฟี่จะตอบเธอทีละคำถาม เอ็มม่าของเธอมาที่กระท่อมริมทะเลสาบ เธอหมดสติเพราะพิษไซ้ และตอนนี้กำลังนอนอยู่บนเตียง”

“ฟี่อยู่ที่นั่นด้วย?”

“เห็นได้ชัดเลย ฟี่มาถึงที่นี่ตั้งแต่สามวันก่อน แล้วจู่ๆ เมื่อตอนหัวค่ำ เพื่อนเธอก็โผล่พรวดเข้ามา”

“พี่คงไม่ได้หุ้มเธอลงกับพื้นโซ่ใหม่”

“ไม่ พี่แค่...กอดเธอลงกับพื้น แต่นั่นเพราะพี่คิดว่าเธอเป็นขโมย” คริสเตียนรีบแก้ต่างให้ตัวเองทันที “เพื่อนของเธอไม่ได้ขับรถมาด้วยซ้ำ จากข้อมูลที่พี่ได้จากเธอก่อนจะหมดสติก็คือรถของเธอเสียห่างจากที่นี่ไปห้าไมล์ ซึ่งนั่นทำให้พี่สงสัยว่าทำไมเธอถึงไม่โทร. หากาลวินแทนที่จะเดินเท้ามาที่กระท่อมนี้ ซึ่งค่อนข้างอันตรายอยู่สำหรับผู้หญิงตัวคนเดียว”

“โอ เอ็มมาที่น่าสงสาร”

คิ้วหนาของคริสเตียนขมวดเข้าหากัน เขาอยากได้คำตอบอะไรมากกว่าเสียงคร่ำครวญของน้องสาว “เพื่อนเธอขับรถยี่ห้ออะไร พี่จะได้โทร. บอกให้เฟรดดีไปดูอาการ อาจจะให้เขาลากไปที่อู่เลย”

เคทลินบอกยี่ห้อรถซึ่งเป็นรถเก่าจึงไม่น่าแปลกใจหากจะเสีย แต่ที่แปลกใจก็คือความจริงที่รู้ว่าหญิงสาวร่างเล็กเล็กจะขับรถด้วยระยะทางกว่าหนึ่งพันสามร้อยไมล์ที่คงต้องใช้เวลาขับอย่างน้อยสองวันแทนการนั่งเครื่องบินพาณิชย์ซึ่งใช้เวลาบินไม่ถึงสี่ชั่วโมง

“ผู้หญิงขับรถคนเดียวอันตรายนะ”

“เอ็มมาชอบขับรถเล่นเวลาที่เธอเครียดๆ หรือมีปัญหาค่ะ เอ็มมาบอกว่าการขับรถทำให้เธอรู้สึกได้สบาย”

การตอบแบบไม่มีสะดุดและน้ำเสียงไม่ต่างไปจากการเล่าเรื่องธรรมดาทำให้คริสเตียนพอจะบอกได้ว่าน้องสาวไม่ได้กำลังโกหกเขาอยู่

“แล้วทำไมเธอปล่อยให้เพื่อนมาที่นี่คนเดียว ไม่เป็นห่วง
เธอ”

“เป็นห่วงแน่ละ แต่ฉันอยู่ปารีสตอนที่เอ็มมาตัดสินใจว่าจะ
ไปรูด และฉันก็ยังติดงานที่นี้อยู่” เคทลินตอบกลับมา “ตอนแรก
ฉันก็เป็นห่วงมาก แต่ตอนนี้ฉันคิดว่าไม่ห่วงแล้วละเพราะพี่อยู่
ที่นั่นด้วย ฉันจะต้องขอบคุณพระเจ้าในเรื่องนี้”

“สำคัญด้วยเธอที่ต้องเป็นพี่ คาลวินน่าจะทำหน้าที่ได้ดี
กว่านะในการดูแลใครสักคน เธอก็น่าจะรู้ว่าพี่ทำอะไรพวกนี้ไม่
เป็น”

“โอ ไม่หรอก” เสียงหัวเราะคิกคักของน้องสาวดังมาตาม
สาย น้ำเสียงของเธอรื่นเริงราวกับกำลังมีแผนการใหญ่อยู่ในใจ
“ทักษะของคาลวินใช้ไม่ได้หรอกสำหรับเรื่องนี้ แต่ของพี่นะใช่เลย”

คริสเตียนสุดหายใจเข้าลึกเพราะเขายังไม่ได้ข้อมูลอะไรที่
มากไปกว่าผู้หญิงที่นอนสลบอยู่บนเตียงชื่อเอ็มมาและเป็นเพื่อน
ของน้องสาวเขาจริงๆ อย่างที่อ้าง เคทลินเก่งเสมอเรื่องเก็บความ
ลับ เป็นนิสัยและพรสวรรค์ของเธอตั้งแต่เด็กๆ แล้ว การจะล่อลวง
เอาความลับบางอย่างจากเคทลิน จำเป็นต้องมีสิ่งที่แลกเปลี่ยน
เสมอ หรือไม่คุณก็ต้องมีความตรงไปตรงมา

“เธอจะอธิบายเพิ่มเติมไหมว่าทำไมทักษะของพี่ถึงดีกว่า
ของคาลวิน”

“ฉันจะบอกต่อเมื่อพี่สัญญากับฉันอย่างหนึ่งก่อน”

นี่สิถึงจะสมกับเป็น เคทลิน แฮร์ริส คริสเตียนได้แต่สบถอยู่ใน
ใจ เขากับคาลวินพี่ชายคนโตอายุห่างกันเพียงแค่สองปีเท่านั้น

เคทลินจึงถือว่าเป็นลูกหลงของครอบครัว ถึงเธอจะอายุน้อยกว่าพวกเขามาก แต่ก็รับมือพี่ชายทั้งสองของเธอได้อย่างดี

“เรื่องนี้สำคัญมากนะคริส”

“พี่ให้สัญญาในสิ่งที่พี่ไม่รู้ว่าเป็นอะไรไม่ได้” คนเป็นพี่ต่อรองอย่างนุ่มนวล น้องสาวเขาฉลาดก็จริง แต่ก็ใช้ว่าคริสเตียนจะไม่มีวิธีรับมือ

“พี่ต้องสัญญาว่าจะไม่บอกเอ็มมาว่าพี่รู้เรื่องแล้ว พี่ต้องทำเป็นว่าพี่ไม่รู้เรื่องอะไรเลย” น้ำเสียงของเคทลินบอกชัดว่าเธอจริงจังกับเรื่องนี้มาก “สัญญาสิคริส ฉันอยากให้พี่เป็นคนดูแลเอ็มมานะ”

“ไม่ใช่เรื่องอะไรที่ผิดกฎหมายใช่ไหม”

“ถึงตอนนี้ยังไม่” คำตอบนั้นคลุมเครือเสียจนคริสเตียนเริ่มจะหัวเสีย

“เคทลิน”

“อย่ามาเคทลินกับฉัน พี่รู้ดีว่าไม่ได้ผล พี่บังคับให้ฉันพูดไม่ได้ และถ้าพี่ไม่เต็มใจจะดูแลเพื่อนของฉัน ฉันก็แค่อยากจะทำอะไรก็ตามที่อยากจะทำ”

ความคิดที่ว่าพี่ชายกำลังดูแลหญิงสาวที่นอนสลบในห้องเหมือนที่เขาดูแลทำให้คริสเตียนรู้สึกไม่พอใจขึ้นมาอย่างไม่เป็นเหตุผล ความหวงแหนบางอย่างผุดขึ้นในใจ ความคิดและความรู้สึกนั้นกำลังหมุนวนอยู่รอบตัว คริสเตียนพบว่าเขาไม่อาจจะกำจัดความรู้สึกนี้ไปได้

“ให้ตายสิเคท เธอต้องได้อย่างที่ต้องการเสมอใช่ไหม”

“ฉันรู้ว่าพี่ต้องยอม ถึงพี่จะทำตัวกระด้างแค่ไหนนะ คริสเตียน แต่ฉันรู้ดีว่าพี่เป็นผู้ชายที่อ่อนโยนมากคนหนึ่ง” คริสเตียนกลอกตาดูเขา เขาไม่ได้รู้สึกปลื้มอะไรกับคำชมของน้องสาว แต่เขาก็ไม่ขัดและปล่อยให้เธอคิดได้ทุกอย่างที่เธอต้องการ เสียงกระแอมเบาๆ ของน้องสาวดังมาจากปลายสาย ก่อนเธอจะเอ่ยอีกครั้ง แต่น้ำเสียงติดกับก้นหน้านี้ ไม่มีการล้อเล่นอีกต่อไป มีเพียงความเครียดที่เด่นชัด “เอ็มมาไปที่นั่นเพราะเธอต้องการจะหนี”

“เคท ถ้าเป็นเรื่องที่ผิดกฎหมาย พี่ช่วยเธอไม่ได้หรอกนะ”

“ก็อย่างที่ฉันบอก ตอนนี้ยังไม่ผิด” เคทลินตอบกลับมาอย่างมีอารมณ์ “และถ้าจะมีใครสักคนที่ทำผิดกฎหมายก็ต้องเป็นทอม เรมิงตัน จริงๆ เอ็มมาควรจะแจ้งความหรือไม่ก็ขอคำร้องต่อผู้พิพากษาเพื่อห้ามไม่ให้ผู้ชายน่ารังเกียจคนนั้นเข้าไปใกล้เธอ”

“เธอกำลังพูดถึงสตอล์กเกอร์รึ้นหรือ”

“ฉันก็อยากใช้คำนั้นคริส แต่เป็นความจริงที่น่าโมโหและฉันต้องยอมรับ ทอม เรมิงตัน เป็นอดีต ฉันขออัยว่าอดีตคนรักของเอ็มมา” เคทลินไม่จำเป็นต้องพูดซ้ำเลย เพราะการเน้นด้วยน้ำหนักเสียงนั้นก็มากพออยู่แล้ว “ทอมกับเอ็มมาคบกันมาสองปีแล้ว เขาเป็นคนที่เข้ามาจีบเธอเอง เขาพยายามตามตี้อเธออยู่ถึงหกเดือนกว่าที่เอ็มมาจะยอมใจอ่อน แต่ก็นั่นแหละ ใครจะรู้ว่าการตัดสินใจในวันนั้นจะนำมาซึ่งความหายนะ เมื่อตอนที่ทอมจีบเธอ เขาพยายามเอาใจใส่เธอทุกอย่าง แต่เมื่อคบหากัน ทอมกลายเป็นผู้ชายที่เรียกร้องไม่หยุดหย่อน เขาไม่ต้องการให้เอ็มมาออกไป

สังสรรค์หรือคบหากับใคร เขาทำแม้กระทั่งคอยไปรับไปส่งเธอถึงที่ทำงาน เอ็มมาพยายามจะขอเลิกกับเขาตั้งแต่วันที่แล้ว แต่ทอมสัญญาว่าเขาจะปรับปรุงตัว”

“แต่ก็ยังไม่ทำอะไรเปลี่ยนแปลง” คริสเตียนเอ่ยเมื่อน้องสาวหยุดพักเพื่อหายใจ

“ใช่ หมอนั้นยังคงทำตัวเป็นเจ้าของเอ็มมาเหมือนเดิม และล่าสุด เขาลงขนาดพยายามจะจัดเข้ามาในห้องของพวกเราเพราะรู้ว่าฉันต้องบินมาทำงานที่ปารีสหนึ่งเดือน และเอ็มมาอยู่ที่นั่นคนเดียว”

ไม่จำเป็นต้องใส่รายละเอียดมากกว่านี้คริสเตียนก็พอจะวาดภาพเหตุการณ์เหล่านั้นออก ชายหนุ่มลอบสบถในใจและนึกอยากให้อีมมา เรมิงตัน เดินผ่านประตูไม้ตรงหน้าเข้ามาเสียเสียทีเดียว เพื่อที่คริสเตียนจะได้จัดการสั่งสอนให้รู้ว่าการทำให้ผู้หญิงตัวเล็กๆ ต้องหวาดกลัวนั้นเป็นเรื่องไม่ควรทำอย่างยิ่ง

“เอ็มมาโทรหาฉันเมื่อสามวันก่อน เธอรายงานสองสัปดาห์และอยากหาที่หลบพัก ฉันจึงแนะนำให้เธอไปที่กระท่อมริมทะเลสาบ ฉันไม่คิดว่าจะมีใครอยู่ที่นั่น แต่ตอนนี้ฉันดีใจที่ได้อยู่”

“เธอคิดว่า นายทอม เรมิงตัน อะไรนี่ จะตามมาถึงที่นี่นี้หรือ”

“ก็มีความเป็นไปได้ ทอมรู้ว่าฉันมีบ้านที่รัฐ และในฐานะที่ฉันเป็นเพื่อนสนิทเพียงคนเดียวของเอ็มมา ก็เลยง่ายที่จะคาดเดาสถานที่ที่เธอจะหลบพักนอน”

“พื้เห็นเธอถือหนังสือเดินทางประเทศไทย จะไม่ง่ายกว่าหรือ

ถ้าเธอเดินทางกลับไปพักผ่อนกับครอบครัวที่นั่น และ ทอม เรมิงตัน ไม่มีทางรู้แน่ๆว่าเพื่อนเธออยู่ส่วนไหนของประเทศไทย”

“แม่ของเธอแต่งงานใหม่กับคนอเมริกันตอนเอ็มมาอายุสิบห้า พวกเขาอยู่ที่ซานฟรานซิสโก เธอมีน้องชายต่างพ่อสองคน เอ็มมาอยู่กับยายของเธอที่เมืองไทยจนอายุสิบแปด ยายของเธอเสียชีวิตและไม่มีใครดูแล แม่ของเธอจึงต้องพาเธอมาที่อเมริกา แต่เอ็มมาารู้สึกว่าเธอเป็นส่วนเกินของครอบครัวเสมอแม้ว่าพ่อเลี้ยงของเธอจะไม่เคยแสดงออกแบบนั้น พอถึงเวลาที่ต้องสอบเข้ามหาวิทยาลัย เอ็มมาก็เลยตัดสินใจเลือกที่เรียนซึ่งอยู่อีกฟากของประเทศ เท่าที่ฉันรู้ เธอไม่ได้กลับไปซานฟรานซิสโกเกือบห้าปีแล้ว และเอ็มมาใส่ชื่อฉันในช่องผู้ติดต่อฉุกเฉินแทนที่จะเป็นแม่ของเธอ”

คริสเตียนรับฟังข้อมูลต่างๆ โดยไม่เอ่ยขัดอะไร

“พี่จะดูแลเอ็มมาแทนฉันใช่ไหม”

“ก็ดูเหมือนจะต้องเป็นแบบนั้น แต่พี่ไม่คิดว่าเพื่อนของเธอจะอยากให้เราพี่ดูแลเท่าไรหรอก บางทีเธออาจจะไม่ชอบหน้าพี่ก็ได้”

“ฉันรู้ว่าฉันอาจจะขอร้องพี่มากเกินไปหน่อย แต่พี่เป็นคนเดียวที่ฉันไว้วางใจนะคริสเตียน”

“พี่รับปากว่าจะดูแลเพื่อนของเธอ เท่าที่พี่จะทำได้ หรือเท่าที่เพื่อนของเธอยอมให้พี่ทำ” คริสเตียนยิ้มสองประกายหลังเพื่อให้แน่ใจว่าข้อตกลงนี้จะไม่ผูกมัดตัวเขามากนัก

“แค่ดูแลอย่าให้ผู้ชายหน้าไหนเข้าไปใกล้เอ็มมา ฉันเชื่อว่าพี่ทำได้แน่นอน และฉันอนุญาตให้พี่ห่มผู้ชายทุกคนที่คิดจะลงดี

ด้วย”

คริสเตียนไม่ตอบรับอะไร เขาเปลี่ยนเป็นซักถามเรื่องต่างๆ ไป รวมถึงสารทุกข์สุกดิบแม่ตัวผู้่งอีกนิดหน่อยก่อนจะวางสาย ตอนนี้เขารู้ข้อมูลของผู้หญิงที่นอนอยู่บนเตียงแล้ว เรื่องที่นางสาวเล่ามานั้นดูเข้ากับรูปการณ์อยู่ไม่น้อย แต่ยังมีบางอย่างที่น่าสงสัย ชายหนุ่มบอกไม่ได้ว่าทำไม สัญชาติญาณบอกอย่างนั้น ซึ่งจากประสบการณ์ที่ผ่านมา สัญชาติญาณนี้แหละที่ทำให้คริสเตียนรอดตายมาแล้วหลายครั้ง เพราะฉะนั้นไม่ใช่สิ่งที่เขาจะมองข้ามได้อย่างแน่นอน

เธอบอกว่ารถของเธอจอดเสียอยู่ห่างจากที่นี่ห้าไมล์สินะ ไม่ใช่ระยะทางที่มากมายอะไรนัก คริสเตียนวิ่งไปกลับได้ภายในครึ่งชั่วโมงหรืออาจจะน้อยกว่านั้นด้วยซ้ำ และความมืดด้านนอกก็ไม่ใช่อุปสรรค เขารู้จักทุกตารางนิ้วบนที่ดินผืนนี้ รู้ว่ามีทางลัดตรงไหนบ้างที่จะนำพาเขาสู่ถนนสายหลัก

ชายหนุ่มจัดการเก็บของใส่กระเป๋าเป้ตามเดิม เรียงลำดับของทุกอย่างเหมือนก่อนที่เขาจะตะตะต้อง คริสเตียนเดินกลับเข้าไปในห้องนอนอีกครั้ง ตรวจสอบอาการคนเป็นไข้

ผิวกายเธอไม่ร้อนผ่าวเหมือนก่อนหน้าแล้ว ลมหายใจก็สม่ำเสมอดีบ่งบอกภาวะหลับสนิท และดูจากอาการแล้วคริสเตียนมั่นใจว่าเธอคงหลับไปตลอดคืนนี้จนกระทั่งเช้า คริสเตียนผละออกจากห้องมาพร้อมกับเสื้อยืดตัวใหม่ในมือ เขาสวมรองเท้าบูต เปิดประตูออกจากกระท่อมหลังน้อยและเริ่มออกวิ่ง

เงาร่างสูงหยาบเข้าไปในแนวต้นไม้ ทั้งๆ ที่วิ่งเต็มฝีเท้าและ

น้ำหนักตัวเกือบหนึ่งร้อยปอนด์ แต่คริสเตียนกลับทำให้เกิดเสียงยับบ่นไปไม่เพียงเล็กน้อยเท่านั้น และก็แทบจะถูกลบด้วยเสียงยอดไม้ที่ไหวเสียดสีกันเพราะแรงลม การเคลื่อนไหวของเขาไม่ต่างจากปีศาจยามราตรี

ห้องฟ้าข้างนอกมืดแล้ว ไฟในออฟฟิศส่วนใหญ่ถูกดับ เหลือเพียงไฟจากโคมเล็กๆ บนโต๊ะทำงานและแสงจากหน้าจอคอมพิวเตอร์ของเอมมิกาเท่านั้น เอมมิกาเงยหน้าขึ้นจากคอมพิวเตอร์หลังจากที่เธอจัดการพิมพ์ข้อมูลตัวสุดท้ายและกดบันทึกไฟล์เรียบร้อยแล้ว หญิงสาวเอนหลังกับพนักเก้าอี้ แขนทั้งสองข้างเหยียดขึ้นเหนือศีรษะ ปลายนิ้วประสานกัน เป็นท่าที่ช่วยลดความปวดตึงบริเวณไหล่และต้นคอหลังจากต้องก้มหน้าทำงานต่อเนื่องมาหลายชั่วโมง

เอมมิกายืนขึ้นและเริ่มบิดร่างกายไปมา เธอไม่ต้องกังวลว่าใครจะเห็น เพราะภายในออฟฟิศตอนนี้เหลือเพียงแค่เธอคนเดียว นี่เป็นคืนวันศุกร์สุดท้ายของเดือนที่ใครๆ ต่างก็มีนัดกันทั้งนั้น บางคนมีนัดกับแก๊งเพื่อน บางคนมีนัดกับแฟน หรือไม่ก็กับครอบครัวคนอื่นๆ ในแผนกเตรียมตัวกลับบ้านกันตั้งแต่ยังไม่ถึงเวลาเลิกงาน เสียด้วยซ้ำ จะมีก็แต่เธอนี่แหละที่ยังนั่งทำงานต่อถึงจนเวลาสามทุ่มกว่าแบบนี้

เหตุผลก็เพราะเธอไม่มีนัดที่ไหนต้องไป เคทลิน รุมเมตของเธอบินไปทำงานที่ปารีสตั้งแต่เมื่อวันพุธที่ผ่านมา ดังนั้นเธอจึงไม่จำเป็นต้องรีบกลับบ้าน เพราะปกติเธอมักจะออกไปกับเคทลิน

มากกว่าเพื่อนๆ ในออฟฟิศ และอีกเหตุผลหนึ่งที่อเมริกาไม่กลับบ้านทันทีหลังเลิกงานก็เพราะ ทอม เรมิงตัน อดีตคนรักที่ตอนนี้กลายเป็นสิ่งที่เคทลิน เพื่อนสนิทของเธอเรียกว่า ‘นายขี้มูกที่สลัดไม่หลุด’

เรื่องของทอมเป็นบทเรียนที่สำคัญมากเรื่องหนึ่งในชีวิตของอเมริกา ทำให้เธอรู้ว่าการคบหาใครเพราะความสงสารเป็นเรื่องที่ไม่ควรทำอย่างยิ่ง เธอรู้ตั้งแต่แรกว่าเขาไม่ใช่คนที่เธอต้องการ แต่อเมริกาก็คิดว่าเธออาจรักเขาสักวันก็เป็นได้ จนกระทั่งหนึ่งปีผ่านไป ไม่เพียงแต่ความรู้สึกนั้นไม่เกิดขึ้น แต่ยังทำให้อเมริกายิ่งรู้สึกขยาดกับความรักเข้าไปใหญ่

ทอมเป็นทนายความ ทั้งอาชีพ รูปร่างและฐานะจัดว่าดีเข้าขั้น เขาเป็นผู้ชายแบบที่ทำให้ผู้หญิงฝันถึง สูง ใสสุทเนียบ ท่าทางสะอาดสะอาด อາชีพการงานมั่นคงแน่นอน ฐานะร่ำรวย แต่ใครจะคิดว่าวันหนึ่งผู้ชายที่ดูดีไปหมดแบบนั้นจะทำตัวเป็น ‘นายขี้มูก’ ไปเสียได้

อเมริกาทบเลิกกับทอมเมื่อสองสัปดาห์ก่อน และครั้งนี้เธอดังใจอย่างแน่วแน่ว่าจะไม่ยอมใจอ่อนอีก ทั้งสองไม่มีวันเข้ากันได้ ความช่างบงการของเธอทำให้เธออึดอัด เธอรู้สึกเหมือนจะขาดอากาศหายใจตายทุกครั้งเวลาที่ทอมเริ่มเข้ามาควบคุม ผู้หญิงคนอื่นอาจมีปัญหากับการตามตัวคนรักของพวกเขาในบางครั้ง แต่ไม่ใช่กับทอม อเมริกาไม่โหดตายเมื่อรู้ว่าเขาแอบใส่โปรแกรมสปายในโทรศัพท์มือถือของเธอเพียงเพื่อคอยดูว่าเธอไปทำอะไรที่ไหนบ้าง นั่นมากเกินไปกว่าที่เธอจะทนได้ เธอบอกเลิกเขา แต่

แน่นอนว่าทอมรับมือเรื่องนี้ได้ไม่ดีเอาเสียเลย

ไม่ยอมรับเลยต่างหาก เสียงของเพื่อนสนิทดังแทรกเข้ามา
ในความคิด ซึ่งทำให้มุมปากของเอมมิกาคลี่เป็นรอยยิ้ม

หญิงสาวเหลือบตามองนาฬิกาอีกครั้ง ก่อนจะตัดสินใจว่า
คืนนี้เธอทำงานมากเกินไปแล้ว มือเล็กเลื่อนไปจับเมาส์แล้วจัดการ
ปิดไฟล์งานที่ทำ ปิดเครื่องคอมพิวเตอร์ และเริ่มเก็บของใส่กระเป๋า
สะพาย โคมไฟที่โต๊ะถูกปิด หญิงสาวลงลิฟต์มาถึงชั้นล่าง เธอถูก
เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยเรียกให้หยุดก่อนที่จะเดินออกจาก
ตึกสูง

“ผู้ชายคนนั้นมานั่งรอคุณตั้งแต่ก่อนเวลาเลิกงานแล้ว และ
ผมทำให้เขาไปไหนไม่ได้เลย” เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยคน
หนึ่งซึ่งเอมมิกาพอจะสนิทสนมด้วยเอ่ยพร้อมพยักหน้าไปด้านหลัง
เอมมิกาเอนศีรษะออกไปเพื่อมองดู คิวเรียวขมวดเข้าหากันเมื่อ
เห็นว่า ‘นายซีมูก’ นั่งรออยู่ที่โซฟาไม่ห่างจากจุดที่เธอยืนอยู่มาก
นัก

“บ้าจริง”

“ผมว่าคุณควรระวังความหรือทำอะไรสักอย่างนะสาว
น้อย”

“ฉันหวังว่าจะไม่ต้องไปถึงขั้นนั้น” เสียงหวานตอบกลับ
อย่างเหนื่อยหน่าย เธอปลื้มกับเบอร์โทร. ของเขา แจ้งไม่รับสายเขา
ในทุกกรณี และเคทลินทำให้เธอแน่ใจว่าถ้าเขาเข้าใกล้พวกเธอ
เขาจะต้องเจอกับความเกรี้ยวกราดอย่างร้ายแรง

เขาต้องรู้ว่า เคทลินไม่อยู่ ไม่อย่างนั้นเขาคงไม่กล้าโผล่

หน้ามาที่นี้

“ถ้าคุณต้องการ ผมจะเปิดประตูด้านหลังให้ คุณหลบออกไปได้โดยที่เขาไม่รู้”

“ขอบคุณนะคะเอ็ด” เอมมิกาหันไปยิ้มให้เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย

“เรื่องน้อยนิดมากสาวน้อย ผมคงรู้สึกผิดไปตลอดชีวิตถ้าปล่อยให้คุณเดินเข้าไปหาอันตรายทั้งที่รู้อยู่แก่ใจ” เขาเริ่มเดินนำหญิงสาวไปยังประตูทางออกด้านหลังซึ่งเป็นเรื่องที่ผิดกฎแต่ไม่ได้ร้ายแรงอะไรมากนัก เขาอาจจะถูกตักเตือน แต่ก็คุ้มกว่าการให้สาวน้อยน่ารักและมีน้ำใจคนนี้ต้องไปเผชิญหน้ากับผู้ชายคนนั้น

เอมมิกาเอ่ยขอบคุณเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยที่เขาช่วยเธอออกมาจากตึก แม้ด้านหลังตึกสูงนี้จะเป็นซอยที่มืดและค่อนข้างเหม็นอับ แต่หญิงสาวยินดีเดินกับหนูที่วิ่งอยู่ทั่วไปหมดแทนที่จะต้องบอกกับ ทอม เรมิงตัน เป็นรอบที่หนึ่งร้อยสามสิบว่าเธอไม่ต้องการคบหาเขาอีกต่อไปแล้ว และถ้าพูดกันตามตรง นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เอมมิกาใช้เส้นทางนี้ หลายครั้งที่เธอเลือกจะเดินในตรอกเล็กๆ นี้เพราะเป็นทางลัดที่จะตัดออกไปยังถนนสายหลักอีกสายซึ่งเดินต่ออีกไม่ถึงห้าร้อยเมตรก็จะถึงอะพาร์ตเมนต์ที่เธอพักอยู่กับเคทลิน

เพื่อนของเธอไม่ชอบให้เธอใช้เส้นทางนี้ เพราะเป็นตรอกแคบที่สกปรกและอันตรายสำหรับผู้หญิงที่เดินผ่านเพียงลำพังแม้จะเป็นตอนกลางวันก็ตาม แต่บางครั้งก็จำเป็น

เพราะทางเดินค่อนข้างมืด ทำให้เอมมิกาต้องเปิดโปรแกรม

ถ่ายรูปในโทรศัพท์มือถือของเธอ แสงที่มีน้อยทำให้ระบบแฟลชของกล้องติดขึ้นอย่างอัตโนมัติ หญิงสาวใช้แทนไฟฉาย เธอเดินมาถึงแยกเล็กๆ ที่จะตัดไปสู่ถนนหลักอยู่แล้ว แต่แล้วกลับได้ยินเสียงดังโครมครามมาจากตรอกทางด้านซ้ายมือ หญิงสาวหันไปมองตามสัญชาตญาณ และจับปล้นนั้นเองหัวใจในอกข้างซ้ายก็แทบจะหยุดเต้น ความตกใจทำให้เธอรีบลดโทรศัพท์มือถือลงพร้อมกับรีบเข้าไปแนบชิดกับกำแพงอิฐที่หึ่งขึ้นและสกปรก

ลมหายใจของหญิงสาวหอบสะท้าน เธอกะพริบตาปริบเมื่อคิดว่าเมื่อครู่นี้เธอเพิ่งจะเห็นอะไร

เพียงเสี้ยววินาทีเท่านั้น แต่ภาพนั้นยังติดอยู่ในความคิดปานประตูกุ๊กเหวียงเปิดออก ผู้ชายคนหนึ่งชวนเช่ก่อนจะล้มลงกับพื้น โดยมีผู้ชายอีกสองคนถือปืนก้าวตามออกมา เธอเห็นอย่างชัดเจนเพราะพวกเขาขึ้นอยู่กับไฟที่สว่างจ้าห่างจากจุดที่เธอซ่อนตัวอยู่ราวสิบเมตรเท่านั้น

เวลาเพียงไม่กี่วินาทีแต่นานราวชั่วโมงสำหรับเอมมิกา เธอกลับหายใจและแนบตัวชิดกับกำแพง มือน้อยกำโทรศัพท์มือถือเอาไว้แน่น พวกเขาอยู่ไม่ไกลเกินกว่าเธอจะได้ยิน แต่เพราะเสียงหัวใจที่อื้ออึงในหูทั้งสองข้างทำให้เธอไม่อาจจับใจความได้

ถึงหัวใจจะเต็มไปด้วยความหวาดกลัว แต่เอมมิกาก็ต้องการรู้ว่าอีกฝ่ายเห็นเธอหรือเปล่า ริมฝีปากบางเข้มแน่นขณะที่ปลายนิ้วแตะหน้าจอโทรศัพท์จนกระทั่งโปรแกรมถ่ายภาพถูกเปลี่ยนเป็นการบันทึกภาพเคลื่อนไหว หญิงสาวค่อยๆ ยื่นโทรศัพท์มือถือออกไปจนกระทั่งภาพภายในตรอกนั้นปรากฏให้เห็นบนหน้าจอ

หัวใจเต้นระทึกเมื่อเหลือบสายตามอง

“ได้โปรดอย่าทำอะไรฉัน ฉันสัญญาจะไม่บอกใคร” เสียงที่ได้ยินชัดมีเพียงเสียงของผู้อ่อนวอน ส่วนชายอีกสองคนนั้นพูดอะไร เอมมิกาเองก็แทบจะจับใจความไม่ได้ แต่อย่างหนึ่งที่เธอรู้อก็คือยังไม่มีใครสังเกตเห็นเธอ “...อเล็กซ์ ได้โปรด นายรู้จักฉัน นายไว้ใจฉันได้ ฉันจะไปจากเมืองนี้ถ้าจะทำให้พวกนาย...ไม่ไม่!”

หญิงสาวใช้มืออีกข้างปิดปากตัวเองเอาไว้แน่น เธอไม่ได้ยินเสียงอะไรก็จริง แต่ประกายไฟที่วาบขึ้นสองครั้ง กับท่าทางของชายที่นั่งอยู่กับพื้นซึ่งดิ้นไขว่คว้าลมหายใจเฮือกสุดท้ายบอกได้ทุกอย่าง เธอดึงโทรศัพท์มือถือกลับมาแนบที่อก มือยังคงปิดปากตัวเองเอาไว้เช่นนั้น เสียงเปิดและปิดประตูดังขึ้น มีเพียงความเงียบที่อยู่รอบตัวราวกับเมื่อครู่ไม่ได้มีเหตุฆาตกรรมเกิดขึ้น

เอมมิกายื่นตัวลึ้นอยู่แนบกับกำแพง เธอพยายามตั้งสติแล้วรีบพาตัวเองออกจากตรอกแคบ หญิงสาวไม่กล้าหยุดหรือชะลอฝีเท้าแม้จะเดินชนคนที่เดินสวนไปมาบนถนน เธอไม่รู้สึกลบลดภัยจนกระทั่งเมื่อไขกุญแจและพาตัวเองเข้ามาอยู่ภายในอะพาร์ตเมนต์ขนาดสองห้องนอน หญิงสาวสุดลมหายใจเข้าลึกเพื่อเรียกสติตัวเอง เอมมิกาหันมองโทรศัพท์มือถือในมือ ครุ่นคิดอย่างหนักก่อนจะตัดสินใจทำสิ่งที่พลเมืองดีควรกระทำ เธอเปิดโทรศัพท์มือถืออีกครั้งและกดหมายเลข 911

“นี่คือ 911 บริการฉุกเฉิน” เสียงของเจ้าหน้าที่ตอบกลับมาโดยที่เอมมิกาแทบไม่ต้องรอสาย

“คะ คือฉันคิดว่าฉันเพิ่งเห็นการฆาตกรรม มะ...มีผู้ชายสอง

คน...เขาฆ่าอีกคน”

“ใจเย็นๆ นะคุณผู้หญิง ค่อยๆ พูด คุณบอกว่ามีผู้ชายสองคนถูกฆาตกรรมใช่ไหม”

“ไม่ใช่ค่ะ ผู้ชายสองคน...ตะ...แต่ฉันไม่รู้ว่าใครที่เป็นคนยิง แต่พวกเขาฆ่าผู้ชายคนหนึ่ง”

“หายใจลึกๆ นะคุณหญิง ตอนนี้คุณอยู่ที่ไหน ปลอดภัยหรือเปล่า”

“ค่ะ ฉันปลอดภัย พวกเขาไม่เห็นฉัน แต่พวกเขาฆ่าใครบางคน...” เอมมิการู้ว่าตนพูดจาไม่ค่อยจะรู้เรื่องเพราะตอนนี้สติยังคงกระเจิดกระเจิงจากเรื่องที่เกิดขึ้น “คุณควรส่งคนไปดู เขาอยู่ที่นั่น...” หญิงสาวบอกสถานที่ให้เจ้าหน้าที่รู้ “คุณควรส่งคนไปดู ฉันไม่คิดว่าสองคนนั้นจะย้ายศพ”

“ได้คุณผู้หญิง เราจะส่งเจ้าหน้าที่ไปดู คุณชื่ออะไรครับ”

“เอมมิกาค่ะ คุณควรจะส่งคนไปดูนะคะ”

“ครับคุณผู้หญิง”

เธอร่วงสายจากเจ้าหน้าที่ 911 ก่อนที่ร่างจะทรุดลงไปนั่งกองกับพื้น การดูหนังหรือซีรีส์ฆาตกรรมเต็มไปด้วยความตื่นเต้นและความบันเทิงก็จริง แต่เมื่อมาเห็นกับตาตัวเองแบบนี้ เอมมิกาก็รู้สึกว่าเป็นเรื่องที่เลวร้ายมากที่สุดทีเดียว

และอีกอย่างที่เขาไม่รู้เลยก็คือเหตุการณ์ในคืนนั้นได้กลายเป็นจุดที่ทำให้ชีวิตของเธอเปลี่ยนแปลงไปตลอดกาล

2

เธอกำลังวิ่งหนี เธอเหนื่อย ขากำลังจะหมดแรง สองข้างทางเป็นกำแพงสูงไม่มีทางให้ปีนหนีได้ ไม่มีประตูแม้แต่บานเดียวให้เธอได้เข้าไปหลบ เอมมิกาเหลือใจไปมองด้านหลังและพบว่าเงาดำทะมึนกำลังไล่ตามเธอมาติดๆ เธออยากกรี๊ดร้องแต่ทำไม่ได้ ไม่มีเสียงหลุดผ่านลำคอ และในขณะที่มือของเธอเปื่อยขึ้นไปด้วยเหงื่อของความกลัว หญิงสาวก็เห็นประตูไม้บานหนึ่งอยู่ไม่ไกล

เอมมิกาไม่คิดอะไรอีกแล้ว เธอเร่งฝีเท้าไปที่นั่น พาดหัวเข้าไปด้านในและซังกตัวอยู่ในนั้นทันที

ตึง!

เสียงเหมือนอะไรบางอย่างกระทบลงบนบานประตูอย่างแรง ประตูลั่นพอๆ กับหัวใจที่กำลังถูกบีบด้วยมือที่มองไม่เห็น

ไม่ได้โปรด ใครก็ได้ช่วยเธอด้วย

ตึง!

เสียงด้านนอกยังดังต่อเนื่องเป็นจังหวะ เธอได้ยินเสียงอาวุธ

หวดอากาศก่อนกระแทก ในหัวมีภาพขวานอันใหญ่กำลังเหวี่ยง
เข้าหาบานประตูไม้

ติ่ง!

เสียงดังขึ้นอีกครั้ง และทำทั้งร่างของเธอสะดุ้ง เอมมิกาถอย
ห่างจากประตูจนกระทั่งรู้สึกว่หลังของเธอแนบชิดกับผนัง ภายใน
ห้องนั้นมีดี แต่เธอกลับมองเห็นบานประตูไม้สีน้ำตาลได้อย่าง
ชัดเจน

หญิงสาวพยายามหาทางหนี เธอกวาดสายตาและเหวี่ยง
แขนไปรอบด้าน หวังว่าในห้องนี้จะมีหน้าต่างหรือประตูอีกบานให้
เธอไปต่อ ความกลัวแผ่ขยายไปทั่วหัวใจ ฝ่ามือเปียกชื้น เหงื่อไหล
โชยทุกครั้งทีเสียงกระแทกดังขึ้น เอมมิกาารู้สึกกลัวกับลมหายใจ
กำลังถูกช่วงชิงไปด้วย

เสียงจากด้านนอกยังคงดังอย่างต่อเนื่องราวกับคนที่กำลัง
ทำให้เกิดเสียงไม่ได้เหน็ดเหนื่อย เป็นเธอเสียอีกที่อ่อนล้าจนแทบ
จะขยับร่างกายไม่ไหว ถึงอย่างนั้นเธอก็ยังไม่ยอมแพ้ ยังหาหนทาง
เพื่อหลบหนี ซาก้าวออกไปในความมืด และจับปล้นนั่นเองเอมมิ
กาารู้สึกว่าพื้นใต้ฝ่าเท้าหายไป ร่างเธอหล่นวูบลงไปในเหวลึก
อย่างที่เธอไม่อาจทำอะไรได้ นอกจากหวีดร้องสุดเสียง

“เอ็มม่า”

เสียงท่มขของใครบางคนดังขึ้น พร้อมกับความรู้สึกว่าถูกจับ
ตัวไว้

“ไม่! อย่า!”

“ลืมตาขึ้นเอ็มม่า”

เขากำลังเรียกชื่อเธอ เขารู้ว่าเธอเป็นใคร

“ได้โปรด...อย่า...ไม่...ปล่อยฉัน”

มือหน้าจับยึดตัวเธอเอาไว้แน่น แม้ว่าเอมมิกาพยายามจะ
ดิ้นอย่างสุดกำลังแล้วก็ตาม

“ตื่นเอ็มมา” คริสเตียนพยายามปลอบคนที่กำลังตกอยู่ใน
ฝันร้าย “ลืมตาขึ้นหน่อย คุณแค่ฝันร้ายเท่านั้น เร็วเข้าเอ็มมา
ลืมตา”

น้ำเสียงทุ้มลึกอ่อนโยนทำให้ร่างบางบนเตียงหยุดต่อต้าน
ลมหายใจเธอยังคงหอบสะท้าน เปลือกตาปิดสนิท หากแต่ไม่มี
อาการตื่นนอนอย่างบ้าคลั่งอีกแล้ว คิ้วเรียวขมวดเข้าหากัน ขณะที่
ริมฝีปากบางเผยอแยกเพื่อสูดลมหายใจเข้า

“อย่างนั้นแหละหน่อย คุณแค่ฝันร้ายเท่านั้น”

น้ำเสียงราวกับจะขบไล่ความกลัวในใจเธอไปได้ ทำให้เธอ
รู้สึกปลอดภัยได้อย่างน่าประหลาด เปลือกตาบางขยับไหวเล็กน้อย
ก่อนจะค่อยๆ ลืมขึ้นและปิดไปอีกครั้งเพราะม่านดวงตา
ยังไม่อาจรับแสงได้ในทันที

“อย่างนั้นเด็กดี ค่อยๆ ลืมตาขึ้น”

คิ้วเรียวยังขมวดเข้าหากัน ดวงตากกลมโตของเธอปรี๊ดขึ้นที่
ละนิด แวตาดำเต็มไปด้วยความสับสนงงงและอ่อนล้า เธอกะพริบ
ตาหนึ่งครั้งขณะที่สมองกำลังประมวลภาพที่สายตามองเห็น
เพดานไม้สูงอยู่เหนือศีรษะคู้นตา เธอรู้จักที่นี่ แต่เธอยังนึกไม่
ออกว่าคือที่ไหน การคิดทำให้เธอเหนื่อยล้าเกินไป

“คุณโอเคไหม” เสียงทุ้มลึกที่ทำให้สบายใจดังขึ้นอีก และ

ครั้งนี้ดวงตากลมโตเลื่อนไปมองทางต้นเสียดด้วย

เจ้าของเสียดคือชายหนุ่มผู้มีใบหน้าหล่อเหลาคมสัน ทั้งแนว
กรามของเขาดูเด่นชัดแม้จะถูกปกคลุมด้วยไรเคราเขียวครึ้มที่ดู
เหมือนจะขาดการดูแลมาสองสามวัน จมูกของเขาโด่งรับกับ
ทุกส่วนบนใบหน้า ริมฝีปากหนาแต่ดูเซ็กซี่ชวนมอง แต่ที่เหนือสิ่ง
อื่นใดคือดวงตาสีน้ำเงินเข้มลึกราวกับมหาสมุทรสุดหยั่งคู่นั้น ให้ทั้ง
ความรู้สึกวาบหวามและชวนผวาได้ในเวลาเดียวกัน เป็นดวงตาคู่
ที่สวยงามที่สุดเท่าที่เธอเคยเห็นมา

เคทลินก็มีดวงตาสีน้ำเงินเหมือนกัน แต่ไม่ได้ดูลึกล้ำเหมือน
ดวงตาคู่นี้

คิวหนาเล็กสูงนิดๆ ประหลาดใจกับอารมณ์ที่แสดงอยู่บน
ใบหน้าหวานสวย คริสเตียนรู้ว่าหน้าตาของเขามีผลต่อผู้หญิงไม่
น้อย แต่ปกติแล้วเขาจะไม่ค่อยรู้สึกอะไรเท่าไรนัก ไม่เหมือนตอน
นี้ที่เขารู้สึกเหมือนว่าสารอะดรีนาลินกำลังล่องไปทั่วร่าง รู้สึกได้
เลยว่าตัวเองกำลังตื่นเต้นเพราะดวงตากลมโตที่กำลังจับจ้อง

“ในที่สุดคุณก็ตื่น” ชายหนุ่มตัดสินใจเป็นฝ่ายทำลายความ
เสียบระหว่างทั้งสอง “คุณหมดสติไปสองวันจนผมเริ่มกังวล ถึงใช้
คุณจะลดลงในระดับที่น่าพอใจแล้วก็ตาม แต่ผมก็คิดว่าถ้าวันนี้
คุณยังไม่ได้สติ คงต้องตามหมอมาตรวจอาการแล้ว”

ดวงตากลมโตกะพริบมองเขา เธอกวาดตามองไปรอบๆ ตัว
เหมือนจะดูว่าตัวเองอยู่ที่ไหน

“คุณจำที่นี้ได้ไหม รู้หรือเปล่าว่าตัวเองอยู่ที่ไหน”

หญิงสาวพยักหน้ารับ

“รู้ไหมว่าผมเป็นใคร”

เอมมิกาพยักหน้ารับอีกครั้ง เมื่อความทรงจำต่างๆ เริ่มกลับเข้ามาในสมอง จำได้ว่าเธอมาถึงที่กระท่อมริมทะเลสาบของครอบครัวแฮร์ริสและได้พบกับเขา ลูกชายคนที่สองของครอบครัวคริสเตียน แฮร์ริส

“คุณ...” เสียงของเธอแหบพร่า คิ้วเรียวยาวกดเข้าหากันเมื่อรู้สึกถึงความแสบร้อนในลำคอ

คริสเตียนเข้าใจและเอื้อมไปเทน้ำใส่แก้วนแล้วยื่นให้ “ดื่มน้ำก่อน”

เอมมิกา รู้สึกกระหายมากเกินกว่าจะเล่นตัว เธอยอมให้เขาช่วยพยุงขึ้นมานั่งบนเตียง แก้วน้ำถูกเลื่อนเข้ามาจ่อที่ริมฝีปาก ก่อนที่เธอจะทันได้ยกมือขึ้นด้วยซ้ำ

“ค่อยๆ ดื่ม เดี่ยวสำลัก”

หญิงสาวประคองแก้วน้ำเอาไว้ในสองมือและเริ่มดื่ม แต่ยังไม่ทันที่เธอจะได้อดกลืนลงคอ หญิงสาวก็ต้องพ่นพรวดออกมาเมื่อเห็นขีดเต็มสองตาว่าอีกฝ่ายอยู่ในสภาพไหน

คริสเตียนสะดุ้งเล็กน้อยกับละอองน้ำที่ถูกพ่นมาเต็มแผงอก

“คุณ! คุณ!” เอมมิการ้องลั่น แก้มเนียนแดงก่ำ ขณะที่ดวงตากลมโตกวาดมองไปทั่วแผงอกเปลือยเปล่าของคนร่างหนาที่นั่งอยู่บนเตียง หัวใจดวงน้อยแทบจะถูกกระชากหายไปด้วยมือที่มองไม่เห็น “ทะเล...ทำไมคุณถึงเปลือย”

ถามออกไปแล้วก็อดไม่ได้ที่จะก้มลงมองตัวเอง และเอมมิกา ก็แทบช็อกเมื่อเห็นว่าเสื้อที่เธอสวมอยู่ไม่ใช่เสื้อผ้าของเธอ แก้วน้ำ

ในมือถูกปาออกไปทันที แต่อีกฝ่ายกลับรับได้อย่างง่ายดาย หญิงสาวลนลานขยับไปสุดด้านในของเตียงจนหลังแนบกับผนังไม้ ขณะที่มือรวบดึงผ้าห่มขึ้นมาคลุมกายเอาไว้ ดวงตาจ้องมองเขาอย่างตื่นตระหนก

“อะ...ทำไม...คุณ...”

“เดี๋ยวก่อนๆ ใจเย็นๆ หยุดจินตนาการของคุณเอาไว้ก่อนเลย”

“ถ้าอย่างนั้นทำไม...” เธอเอ่ยออกไปได้แค่นั้น แก้มเนียนแดงจัดร้อนผ่าว หญิงสาวกัตรีมีฝีปากกลางของตัวเองแน่น “คุณถอดเสื้อทำไม”

คริสเตียนมองลูกนกตัวน้อยที่กำลังสั่นระริกอยู่ตรงหน้าแล้วลอบถอนหายใจเบาๆ

“ผมกำลังผ่าฟีนอยู่ตอนที่ได้ยินเสียงคุณกรี๊ดร้องลั่น”

“ผ่าฟีนแล้วเกี่ยวกับการถอดเสื้อตรงไหน”

“ก็เหวี่ยงออกนี่” คริสเตียนตอบกลับ และพยายามเรียกร้องความยุติธรรมให้ตัวเอง “ถ้าไม่เชื่อ ก็ลองมองออกไปที่หน้าต่างด้านหลังคุณนั่น เห็นกองฟีนที่ผมผ่าเอาไว้ไหม ขวานก็ถูกทิ้งเอาไว้ตรงนั้นแหละ”

เอมมีกาจ้องมองเขาอย่างไม่ไว้ใจ แต่เธอก็เหลือบสายตาไปมองด้านนอกหน้าต่างตามที่เขบอก ห้างออกไปราวๆ ห้าเมตร มีกองฟีนที่ถูกผ่าเอาไว้แล้ววางระเกะระกะ ขวานเล่มใหญ่ถูกทิ้งไว้ที่พื้นใกล้ๆ บ่งบอกว่าคนใช้รับมากขนาดไหนตอนที่ปล่อยมือ และยังมีไม้อีกบางส่วนที่ยังไม่ถูกผ่าแยกเป็นซี่กว้างอยู่ด้วย

ภาพนั้นไม่เพียงแต่แสดงให้เห็นว่าเขากำลังฝ่าฝืนอยู่จริงๆ ตามที่อ้าง แต่ยังทำให้เรารู้ถึงสาเหตุของเสียงที่เหมือนจริงในฝันของเธอก่อนหน้านี้ด้วย

หญิงสาวหันกลับมามองคนร่างสูงอีกครั้ง และเธอยพยายามอย่างเต็มที่ที่จะไม่ใส่ใจกับความจริงในส่วนที่ว่าอีกฝ่ายกำลังยืนอยู่ตรงหน้าห่างออกไปเพียงแค่สามช่วงแขนโดยที่สวมเพียงกางเกงยีน ซึ่งเอวของกางเกงตัวนั้นก็เกาะต่ำอย่างน่าหวาดเสียวเสียเหลือเกิน

“แล้วเรื่องเสื้อผ้าของคุณล่ะ คุณมีข้ออ้างอะไรที่มาถอดเสื้อผ้าฉันตอนที่ฉันไม่ได้สติ”

“คุณเป็นไข้ เหนื่อออกเต็มตัว ผมก็แค่ช่วยไม่ให้คุณเป็นปอดบวมเท่านั้นเอง ผมทำในสิ่งที่จำเป็นต้องทำ”

“ตะ...แต่ถึงจะเป็นอย่างนั้น...”

“คุณจะบอกว่าผมไม่ควรจะถอดเสื้อผ้าคุณ หรือว่าผมควรจะสวมเสื้อผ้าชุดใหม่ให้คุณล่ะ” ชายหนุ่มถามกลับ “แบบไหนคุณจะพอใจมากกว่ากัน”

เอมมิกากัดริมฝีปากกลางของตัวเองแน่น รู้สึกเจ็บใจที่เอาผิดคนตรงหน้าไม่ได้

“ขอบคุณนะคะที่ลำบากดูแล” สิ่งที่ได้ยินคงจะเป็นคำขอบคุณ ถ้าเพียงแต่ไม่ได้เต็มไปด้วยการประชดประชันอย่างชัดเจน

ปกติแล้วคริสเตียนไม่ชอบผู้หญิงประเภทเจ้าอารมณ์เท่าไรนัก แต่ตอนนี้เขากลับไม่คิดแบบนั้น ไบหน้าหวานที่งอแงกับท่าทาง

กัศริมีปากกลางของเธอทำให้รู้สึกพึงพอใจ เขาชอบที่จะได้เห็นดวงตาสีดำกลมโตซึ่งตาใส เหมือนกับว่าเธอกำลังทำทนาย ทำให้รู้สึกตื่นเต้นอย่างน่าประหลาด ไม่ใช่แค่เรือนร่างที่เฝ้าฝันและเรียวยาวที่สมบูรณ์แบบ แต่เธอยังเหมือนระเบิดลูกเล็กๆ ที่พร้อมจะทำงานตลอดเวลา

การปลดชนวนระเบิดเป็นหนึ่งในความเชี่ยวชาญของเขา และพระเจ้าทรงรู้ว่าคริสเตียนตื่นเต้นทุกครั้งที่เขาได้ทำ แม้ว่าจะเป็นเรื่องที่น่าเสียดายต่อชีวิตก็ตาม

“คุณจะยืนอยู่ตรงนี้อีกนานไหม” คนเสียงหวานเอ่ยถาม น้ำเสียงขุ่นเคืองอย่างชัดเจน

“จนกว่าผมจะรู้ว่าคุณสบายดีแล้ว เคทลินทำให้กลายเป็นหน้าที่ผมที่ต้องดูแลคุณเวลาที่คุณอยู่ที่นี้”

“คุณได้คุยกับเคทแล้วหรือ” หญิงสาวถามทันที ดวงตากลมโตฉายชัดถึงความตื่นตระหนกและหวาดระแวง “เธอบอกอะไรคุณบ้าง”

“เธอไม่ได้บอกอะไรผมมากไปกว่าการยืนยันตัวตนว่าคุณเป็นเพื่อนของเธอจริงๆ คุณจะอยู่ที่นี้สักสองสามสัปดาห์และผมมีหน้าที่ที่ต้องดูแล” คริสเตียนตอบ และเขาเอ่ยชัดเมื่อหญิงสาวทำท่าจะพูดอะไรบางอย่าง “ผมคิดว่าคุณอาจจะอยากได้เวลาในการจัดการธุระส่วนตัว คุณต้องการให้ผมช่วยหรือเปล่า”

“ฉันทำเองได้ค่ะ” หญิงสาวตอบโดยไม่สบตาเขา แต่คิดว่าเขาจะอึดหรือพียงเธอไปห้องน้ำทั้งๆ ที่เธอนั้นเปลือยเปล่าตลอดเรือนร่างและเขาเองก็มีเพียงแค่กางเกงยีนติดตัวก็ทำให้เธอแทบ

จะหัวใจวายเอาดี้อๆ อยู่แล้ว

“กระเป๋าเป้ของคุณอยู่ที่มุนั้น ส่วนผมเองก็ต้องออกไปจัดการกับพินข้างนอกต่อ เชิญใช้เวลาตามสบาย ตะโกนเรียกก็แล้วกันหากคุณต้องการความช่วยเหลือ”

เอมมิกาเอ่ยพิมพ์ำขอบคุณ ขณะที่สายตามองตามแผ่นหลังกว้างเปลือยเปล่าที่เดินพินออกจากประตูห้องไป ไม่นานนักก็ได้ยินเสียงดังมาจากด้านนอก คนร่างสูงกลับไปทำงานที่ค้ำเอาไว้จริงๆ เขาเดินไปหยิบขวานขึ้นมาไว้ในมือข้างหนึ่ง ส่วนมืออีกข้างคว้าท่อนไม้มาตั้งเอาไว้ตรงหน้า

เธอมองกล้ามเนื้อของเขาที่เกร็งเล็กน้อยเมื่อลำแขนแกร่งเหยียดขึ้นสูงพร้อมกับขวานในมือ เสียงคมขวานแหวกอากาศก่อนจะกระทบลงบนไม้แยกออกเป็นสองซีกได้อย่างง่ายดาย เอมมิกา รู้ดีว่าไม่ง่าย เธอเคยลองผ่าพินมาแล้ว ท่อนไม้ยังคงเป็นท่อนไม้ และแรงสะท้อนของขวานทำให้เธอปวดไหล่ไปหลายวันเลยทีเดียว แต่ดูเหมือนเขาจะไม่มีปัญหานั้น ท่อนไม้ถูกเปลี่ยนสภาพให้กลายเป็นพินท่อนเล็กๆ ได้อย่างง่ายดาย รวกับว่าเขาไม่จำเป็นต้องใช้ความพยายามอะไรเลย

ก็ไม่ใช่เรื่องแปลกหรือกในเมื่อเขามีอาชีพเป็นทหาร

เธอรู้จัก คาลวิน แฮร์ริส และสนิทสนมพอที่จะรู้ว่าเขาชอบหรือไม่ชอบอะไร แต่กับพี่ชายคนรองของเคทลิน เอมมิกาแทบจะไม่รู้อะไรเกี่ยวกับเขา ไม่ใช่เพราะเธอไม่เคยพบหน้าเขาเท่านั้น แต่ทุกคนในบ้านเองก็ล้วนแต่ไม่รู้ว่าเขาทำอะไรรู้อยู่ที่ไหน เคทลินยังบ่นให้เธอฟังหลายครั้งเรื่องที่พี่ชายเธอหายหน้าไปนาน บางครั้งก็

ถึงกับหลายเดือน

คาลวิน แฮร์ริส เป็นผู้ชายที่ดูอบอุ่น เอมมิกาารู้สึกว่าเขาเป็นพี่ชายที่พึ่งพาได้ ส่วนกับหนุ่มแฮร์ริสอีกคน หญิงสาวก็บอกไม่ถูกเหมือนกันว่ารู้สึกอย่างไร แต่ที่รู้ก็คือเธอจะปลอดภัยอย่างแน่นอน ถ้ามีผู้ชายคนนี้อยู่ด้วย

ดวงตากลมโตมองผ่านกรอบหน้าต่างไปยังคนที่ยังตั้งหน้าตั้งตาฝ่าฝืนอยู่ด้านนอกอีกครั้ง แผ่นหลังเปลือยเปล่าของเขาทำให้หัวใจเธอเต้นรัวขึ้นทันที หยาดเหงื่อที่พราวระยับชวนให้ร่างกายเธอร้อนวูบวาบอย่างประหลาด ยามเขาก็มลงไปหยิบไม้ท่อนใหม่ ทำให้กางเกงยีนรัดแน่นช่วงขาและบั้นท้าย

ไอ้ ผู้ชายคนนี้มีบั้นท้ายที่สมบูรณ์แบบ ความร้อนผ่าวสาดซัดไปที่รูปร่างก็ระลอกกับความคิดน่าละอายนั้น เอมมิกาแม่ริมฝีปากแน่นแล้วรีบดึงตัวเองออกจากภาพยั่วชวนใจ หญิงสาวขยับลงมายืนข้างเตียงแล้วพลันรับรู้ชัดเจนว่ทั้งร่างมีเพียงเสื้อยืดตัวใหญ่และกางเกงชั้นในตัวย่อย เธอสูดลมหายใจเข้าลึก พยายามปิดความคิดที่ว่าใครเป็นคนเปลี่ยนเสื้อผ้าให้ แล้วรีบเดินไปที่กระบะเป่าเป้ รื้อค้นเอาข้าวของที่จำเป็นออกมาแล้วรีบวิ่งเข้าไปในห้องน้ำ

เสียงน้ำไหลที่แว่วเข้ามาให้ได้ยินทำให้จังหวะการฝ่าฝืนสะดุดไปเล็กน้อย คิวหนามสอดเข้าหากัน คริสเตียนพยายามไม่สนใจว่าหญิงสาวกำลังทำอะไรอยู่ในนั้น แต่ภาพเรื่อนร่างเปลือยเปล่าที่ยืนอยู่ได้สายน้าก็ไม่ใช่สิ่งที่จะลบออกไปจากความคิดได้ง่ายๆ

ชายหนุ่มสบตเล็กน้อยเมื่อรู้สึกว่บางอย่างในตัวเขาเริ่ม

ขยับตัวภายในเนื้อผ้าเดนิม

คริสเตียนขยับแยกเท้าออกแล้วกลับมาท่อมสมาธิให้การผ่า
ฟันอีกครั้ง เขาหวังว่าจะมีฟันมากพอที่จะช่วยระบายความร้อน
ในกายเขาได้

**เอมมิกาใช้เวลาในห้องน้ำกว่าชั่วโมง แม้รู้ว่าเพิ่งจะ
หายไข้ แต่หญิงสาวก็มองข้ามผมยาวที่เหนียวและพันกันเป็นก้อน
ยุ่งเหยิงอยู่บนหัวไม่ได้ น้ำอุ่นที่อุณหภูมิกำลังพอดีช่วยทำให้ความ
เมื่อยขบทั่วร่างกายลดลงด้วย ถึงเธอจะยังมีอาการเพลียอยู่บ้างแต่ก็
ไม่มากเท่าไรแล้ว**

ตอนที่เธอออกมาจากห้องน้ำ ที่ลานด้านนอกก็ไม่มีใครมา
ยื่นผ้าฟีนโซว์แล้ว เอมมิกาเดินออกมาจากห้องนอนไปด้านนอก
เธออยากสูดอากาศบริสุทธิ์ แต่ตอนที่เดินผ่านส่วนที่เป็นห้องนั่ง
เล่น คิ้วเธอก็ต้องขมวดเข้าหากันเมื่อเห็นหมอนใบใหญ่ที่ถูกวาง
เอาไว้บนโซฟายาว ดูไม่เข้ากับห้องนั่งเล่นเอาเสียเลย

แกรีก

เสียงเปิดประตูทำให้หญิงสาวสะดุ้งและหันไปมองทางต้น
เสียง เพื่อจะพบกับคนร่างสูงที่ตอนนี้สวมเสื้อผ้าเรียบร้อยแล้ว แต่
เสื้อยัดสีขาวที่เขาสวมก็แทบไม่ต่างอะไรจากการที่เขาเปลือยท่อน
บนก่อนหน้านี้ เพราะเนื้อผ้าดูจะแนบไปกับตัวราวกับเป็นผิวหนัง
ชั้นที่สอง

ริมฝีปากบางเข้มนำเข้าหากันเล็กน้อย ความจริงที่ว่าอีกฝ่าย
เป็นคนเปลี่ยนเสื้อผ้าทุกชั้นบนตัวให้ขณะที่เธอไม่ได้สติ ยังทำให้

เธอรู้สึกตะขิดตะขวงใจอยู่

“คุณไม่ควรจะอาบน้ำนะ” คริสเตียนตำหนิขณะเดินเข้ามาหยุดที่บริเวณห้องครัว เขาเปิดตู้ด้านบน หยิบแก้วน้ำออกมาจัดการรินน้ำจากขวด วางลงบนเคาน์เตอร์แล้วเลื่อนมาตรงหน้า “ดื่มน้ำเยอะๆ จะช่วยได้มาก คุณคงจะหิวแล้ว รอเดี๋ยวนะ ผมจะรีบจัดการเรื่องอาหารให้ ผมมีขนมปังที่เพิ่งอบเสร็จใหม่ๆ คุณอยากได้แยม น้ำผึ้ง หรือเนยถั่ว”

“น้ำผึ้งดีกว่าค่ะ” เอมมิกาตอบและเดินเข้าไปหยุดยืนอีกด้านของเคาน์เตอร์ เธอยืนมองคนร่างสูงที่กำลังหยิบจานจากบนนั้นมาวางเอาไว้ให้ “คุณบอกว่าฉันหมดสติไปสองวันใช่ไหม”

“ใช่ คุณเป็นไข้ ไม่ได้สติเลย คืนแรกคุณแพ้อด้วย แต่โชคดีที่ใช้คุณลดในตอนที่เข้า ไม่อย่างนั้นผมคงต้องตามหมอหรืออาจจะต้องพาคุณเข้าไปหาหมอในเมือง”

“ขอบคุณที่ดูแลฉันนะค่ะ”

คริสเตียนไม่ตอบอะไร เขาจัดการตัดขนมปังเป็นแผ่นใส่จานใหญ่ หยิบโหลน้ำผึ้งพร้อมกับกระปุกเนยถั่วมา แล้วแจกจานเปล่าใบเล็กให้ตัวเองและหญิงสาว เอมมิกาหยิบขนมปังใส่จานตัวเองแค่สองแผ่น

“พอแล้วหรือ”

“ค่ะ ฉันคิดว่าคงกินได้แค่นี้” เธอพลีก็จริง แต่ไม่ได้รู้สึกหิวมากนัก

“ผมจะทำไข่ม้วนให้ถ้าคุณต้องการ”

“ไม่เป็นไรค่ะ แค่นี้ก็พอแล้วสำหรับฉัน”

แต่ไม่มากพอในสายตาเขา คิ้วหนาขมวดเข้าหากัน ก่อนที่จะจัดการหยิบขนมปังอีกแผ่นใส่จานของเธอ “กินซะ คุณควรกินให้มากพอเพื่อชดเชยกับช่วงสองวันที่คุณแทบไม่ได้กินอะไรเลย”

เอมมีกาอยากจะเถียง แต่ดวงตาสีน้ำเงินที่มองกลับมามีความจริงจังทำให้เธอจำต้องเก็บปากเก็บคำเอาไว้ ทั้งสองกินขนมปังกันไปอย่างเงียบๆ ไม่มีใครเอ่ยอะไรจนกระทั่งกินเสร็จและคริสเตียนเก็บจานทั้งหมดไปล้าง

“ผมเจอรถของคุณที่จอดเสียอยู่ข้างทางและลากกลับเอาไว้ด้านหลังโรงเก็บเรือ ผมซื้ออะไหล่มาเมื่อวานและจะซ่อมวันนี้ ถ้าคุณอยากจะเข้าไปในเมืองก็เอารถของผมไปได้ แต่คิดว่าคุณอาจจะไม่จำเป็นเท่าไร ดูเหมือนคุณจะชอบปิ้งก่อนจะมานี่อยู่แล้ว” ชายหนุ่มเอ่ยด้วยน้ำเสียงเรียบๆ รวากับเขาไม่ได้รู้สึกอะไรเมื่อเห็นข้าวของมากมายที่เธอซื้อมาตุนเอาไว้ ของส่วนใหญ่เป็นอาหารแห้งประเภทกึ่งสำเร็จรูป มีเสื่อยัดสามตัวกางเกงยีนหนึ่งตัวและของใช้อีกเล็กน้อย

“ของที่อยู่ในรถผมก็เอาลงมาหมดแล้ว”

“ขอบคุณมากนะคะ และขอโทษด้วยที่ทำให้คุณต้องลำบาก”

“ไม่ได้มากมายอะไรหรอก อย่าคิดมากเลย”

“ค่าซ่อมรถเท่าไร คุณเขียนบิลเอาไว้ได้เลยนะคะ ฉันจะจ่ายคืนให้”

“ไม่ต้องคิดมากหรอก ยังไงคุณก็เป็นเพื่อนกับเคทอยู่แล้ว” ชายหนุ่มตอบง่ายๆ เขาไม่แสดงท่าทางว่ามีข้อสงสัยบางอย่าง

เกี่ยวกับตัวเธอ

“คุณ...เป็นคนดูแลฉันคนเดียวตลอดสองวันที่ผ่านมาเลย ไซ้ใหม่คะ” เอมมิกาถามออกไปแล้วเธอก็ต้องกลืนหายใจเล็กน้อย เมื่ออีกฝ่ายหันกลับมาพร้อมคิ้วหนาที่เลิกสูง

“คือ...ที่ฉันถามก็เพราะไม่อยากให้คุณกับคุณนายแฮร์ส หรือคาลวิน ต้องมากังวลกับอาการของฉัน เพราะการที่ฉันมาขอ อาศัยที่นี่ชั่วคราวโดยไม่บอกล่วงหน้าก็เป็นการรบกวนมากพออยู่แล้ว”

เขาเป็นคนเดียวที่รู้ว่าเธออยู่ที่นี้หรือเปล่า คริสเตียนคิดว่า เธออยากจะถามเขาแบบนั้นมากกว่า

“คุณเป็นเพื่อนของเคท และทุกคนในครอบครัวก็รู้จักคุณ เรื่องแค่นี้ไม่ถือว่าเป็นการรบกวนหรือทำให้เดือดร้อนหรอก เรื่องนั้นคุณน่าจะรู้ดี”

“ก็ไซ้ แต่ฉันก็ไม่อยากให้พวกเขาเป็นกังวลอยู่ดี” เอมมิกา เอ่ยเสียงเข้ม “ตกลงคุณได้บอกใครบ้างว่าฉันมา หมายถึงเรื่องที่ฉันป่วย”

นั่นไง!

“แค่คนเดียว” จังหวะการหายใจของหญิงสาวสะดุด สีหน้าของเธอไม่เปลี่ยนไปเลยแม้แต่น้อย แต่ด้วยสายตาที่ถูกฝึกให้จับสังเกตมาอย่างดีทำให้คริสเตียนเห็นความกังวลที่ผ่านเข้ามาในดวงตากลมโตคู่นั้น “เคทลินโทร. มาตอนที่คุณหมดสติ ผมเป็นคนรับสาย เธอก็เลยรู้ว่าคุณป่วย เธอจะโทร. มาเช็กอาการของคุณ ตอนเย็น แต่ถ้าคุณอยากโทร. หาเธอก่อน เคทลินคงจะดีใจมาก”

“มีแค่เคทเหวอคะ”

“ใช่ ทำไมคุณดูกังวลนักว่าจะรู้ว่าคุณอยู่ที่นี้หรือเปล่า”
เอมมิกาอีกอักเล็กน้อยก่อนจะตอบ “ก็อย่างที่บอก ฉันไม่
อยาก让别人เป็นห่วง”

“ถ้าอย่างนั้นคุณก็ควรจะบอกให้คนอื่นรู้ว่าคุณกำลังจะมา
ที่นี่ อย่างน้อยก็ให้คาลวินรู้ กระท่อมนี้อาจจะอยู่ในพื้นที่ส่วนบุคคล
ก็จริง แต่ก็ยังอันตรายเกินไปที่ผู้หญิงจะมาอยู่คนเดียว”

“ไม่เป็นไรคะ ฉันอยู่ได้ และก็อย่างที่คุณเห็น ฉันซื้อข้าวของ
จำเป็นมาพร้อม”

“ใช่ คุณเตรียมตัวมาดีมาก นี่ถ้าคุณเป็นทหาร ผมคงคิดว่า
คุณหนักมากบาดาน” มุมปากของเขาสูงขึ้นเล็กน้อยกับท่าทาง
ยี้ดโหล่งของคนตรงหน้า “ข้าวของที่คุณซื้อมามีแต่ของจำเป็นก็จริง
แต่กันคุณจากคนร้ายไม่ได้หรอก”

“คนร้าย!” เอมมิกาทวนคำเสียงสูง ก่อนเธอจะรีบตั้งสติใหม่
“คนร้ายเหวอคะ นี่เป็นที่ดินส่วนตัวของครอบครัวคุณไม่ใช่เหวอ
ใครๆ ในเมืองต่างก็รู้ดีกันทั้งนั้น ไม่มีใครกล้าเข้ามาโดยไม่ได้รับ
อนุญาตหรอก”

“ตอนที่ผมมาถึงที่นี่ มีเด็กวัยรุ่นสองคนกำลังพยายามสร้าง
ความโศกเศร้าบนหน้ากระโปรงรถของพวกเขา”

แก้มเนียนแดงกำเมื่อสมองต้นคิดตามภาพนั้นขึ้นมาเสียได้

“ก็...ก็แค่เด็กวัยรุ่น”

“เด็กวัยรุ่นบางคนก็ไว้ใจไม่ได้ อีกอย่างคุณเป็นผู้หญิง ต่อ
ให้อีกฝ่ายเด็กกว่าแค่นั้น แต่ถ้าเป็นผู้ชาย คุณก็มีแต่จะเสียเปรียบ

อยู่ดี”

“ไม่ต้องกังวลหรอกค่ะ ฉันดูแลตัวเองได้”

“เหมือนที่คุณหมดสติในอ้อมแขนของผมทันทีที่เข้ามาถึงที่นั่นนะหรือ” คริสเตียนย้อน “ถ้าผมไม่ได้บังเอิญอยู่ที่นั่นเวลานั้น ปานนี้คุณก็ยังคงนอนหมดสติอยู่หน้าประตู หรืออาจจะนอนอยู่ที่นั่นไปตลอดเลยก็ได้”

เธอเถียงเขาไม่ได้ในเรื่องนี้เพราะเป็นความจริง แต่ถึงอย่างนั้นอาการที่เธอแหม่มริมฝีปากเข้าหากันกับปลายจมูกที่ขีดขึ้นเล็กน้อย ก็แสดงถึงการต่อต้านที่ดีตั้งได้อย่างดี ดวงตาสีน้ำเงินเข้มกว่าปกติเล็กน้อย เมื่อคริสเตียนพบว่าในหัวเขากำลังโลดแล่นด้วยความคิดหลากหลายวิธีที่จะจัดการกับริมฝีปากนั้นๆ นั้น

“ยังไงฉันก็ต้องขอขอบคุณคุณอีกครั้งสำหรับความช่วยเหลือนะค่ะ”

ชายหนุ่มดึงสติตัวเองกลับมาอยู่กับปัจจุบันแล้วกระแอมเล็กน้อย ก่อนจะเอ่ยตอบว่าไม่เป็นไร แต่ถึงอย่างนั้นเสียงที่เอ่ยออกไปก็ยังคงค่อนข้างแหบพร่าอยู่ดี

นี่ไม่ใช่เรื่องปกติที่จะเกิดขึ้นกับเขา ปกติเขาเป็นคนที่มีความรับผิดชอบอยู่กับสิ่งต่างๆ รอบตัวมาก แม้จะมีสิ่งอื่นมากระตุ้นเร้า คริสเตียนผ่านการทดสอบนั้นมาแล้ว แต่ตอนนี้เขากำลังมีปัญหากับการใช้สมองเพียงเพราะผู้หญิงตรงหน้ากำลังกักริมฝีปากล่างของตัวเอง

“อาจจะไม่สะดวกหน่อยเพราะที่นี่มีห้องนอนเหลือแค่ห้องเดียว แต่คุณไม่ต้องห่วงเรื่องนั้น คุณใช้ห้องนอนได้ตามสบาย ผม

จะนอนที่โซฟา”

เอมมีกาชะงัก เธอต้องใช้เวลาหลายวินาทีกว่าสมองจะประมวลสิ่งที่เพิ่งจะได้ยิน

“คุณจะนอนที่โซฟา”

“ใช่ ไม่ใช่ที่นอนที่สบายนัก แต่คุณไม่ต้องกังวลหรอก ผมเคยนอนในที่ที่สบายน้อยกว่านี้มาแล้ว” โซฟามีความยาวแค่ห้าฟุต แน่นนอนว่าไม่เหมาะกับคนที่สูงหกฟุตสามนิ้วอย่างเขา แต่คริสเตียนเคยนอนบนพื้นดินพื้นหญ้า หรือแม้แต่การรีบหลับในหนองน้ำมาแล้ว เพราะฉะนั้นโซฟาที่เล็กเกินไปก็เป็นเพียงปัญหาเล็กๆ เท่านั้น “ผ้าห่มมีแค่สองผืน ซึ่งผมไม่จำเป็นต้องใช้ทั้งสองผืน แต่ถ้าคุณต้องการมากกว่านี้ ผมจะกลับไปเอาที่บ้านมาให้”

“ไม่ค่ะ ผ้าห่มแค่สองผืนก็พอแล้ว” เอมมีกาตอบกลับอัตโนมัติก่อนจะรีบสายสิริชะแล้วตั้งสติใหม่ “เดี๋ยวก่อนนะคะคุณแฮร์ริส คุณพูดเหมือนว่า...คุณจะอยู่ที่นี้ด้วย?”

ไหล่กว้างไหวเล็กน้อย พร้อมกับคิ้วหนาเล็กสูงราวกับจะถามว่าเธอมีปัญหอะไร

“คุณจะไม่กลับไปที่บ้านแฮร์ริสหรือคะคุณแฮร์ริส”

“ก่อนอื่นเลยนะ เรียกผมว่าคริสเตียน หรือไม่ก็คริสเฉยๆ ก็ได้ เรียกคุณแฮร์ริสแบบนั้นฟังดูสับสน เพราะผมรู้สึกเหมือนคุณกำลังพูดถึงพ่อผมมากกว่า ส่วนเรื่องที่คุณถาม ไม่ ผมจะไม่กลับไปที่บ้าน”

“ตะ...แต่ว่า คุณจะอยู่ที่นี้ได้ยังไง คุณกับฉัน เรา...ไม่เหมาะสมเลย” ความคิดที่ว่าเธอต้องอยู่ภายในกระท่อมหลังเล็กๆ กับ

ผู้ชายคนนี้ทำให้เอมมีกาารู้สึกหวาดหวั่น แม้เธอจะรู้สึกปลอดภัยเมื่ออยู่ใกล้เขา แต่ส่วนลึกๆ ในใจก็กำลังร้องเตือนถึงอันตรายบางอย่างด้วย ซึ่งเธอก็ไม่รู้เหมือนกันว่าคืออะไร

“ถ้าคุณจำเป็นต้องอยู่ที่นี้เพียงเพราะคำขอร้องของเคท ฉันบอกเลยนะคะว่าไม่จำเป็น ฉันดูแลตัวเองได้ และฉันสัญญาว่าหากเกิดปัญหาอะไร ฉันจะแจ้งให้คุณทราบทันที”

“คำขอของเคทเป็นเรื่องหนึ่ง ส่วนการอยู่ที่นี้ของผมนั้นก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง” คริสเตียนตอบกลับด้วยน้ำเสียงเรียบๆ “ผมอยู่ที่นี้ก่อนที่คุณจะมา”

“แต่ที่บ้านแฮร์ริสน่าจะสบายกว่า”

“เคทน่าจะเล่าเรื่องของผมให้คุณฟังบ้างไม่ใช่หรือ ผมเป็นทหาร คุณผู้หญิง ผมไม่ชินกับความสบายเท่าไรนัก”

เอมมีกากะพริบตา เธออ้าปากอยากจะทำอะไรบางอย่าง แต่ก็นึกคำพูดไม่ออกจริงๆ

“ดูเหมือนคุณไม่สบายใจกับการรู้ว่าผมจะอยู่ที่นี้ด้วยใช่ไหม”

หญิงสาวเม้มริมฝีปากเข้าหากัน ไม่กล้าตอบออกไปตรงๆ เพราะอย่างไรเสียที่นี้ก็เป็นสิทธิ์ของคนตรงหน้ามากกว่าเธอ

“ทำไมจะขอบคุณผู้หญิง ยังไงผมก็จะอยู่ที่นี้ แต่ถ้าคุณกลัวที่จะอยู่กับผม กรุณาเจอรถเข็นอยู่ที่เสาด้านหลัง คุณรู้ทางไปบ้านหลังใหญ่ในเมืองที่มีเตียงนุ่มๆ กับความสะอาดกสบายอยู่แล้วใช่ไหมล่ะ” เขาไม่ได้ถาม คิ้วหนาที่เล็กสูงกับมุมปากที่ยกขึ้นเล็กน้อยบอกได้อย่างดีว่าเขากำลังหยอกล้อเธอ

เอมมิกาเปลี่ยนจากเม้มริมฝีปากเป็นการกัดปากตัวเองแทน ดวงตากลมโตจ้องมองผู้ชายตรงหน้า

“ไม่ต้องกังวลไปหรอกครับ ผมสัญญาว่าจะไม่รบกวนวันหยุดพักผ่อนของคุณหรอก แต่ผมไม่ว่าอะไรนะ ถ้าคุณอยากจะรบกวนวันหยุดของผม” คริสเตียนเอ่ย แล้วย້าย้ออีกประโยค “ถ้าคุณมีปัญหาอะไรก็บอกผมได้เสมอ”

“ฉันไม่ยากรบกวนคุณขนาดนั้นหรอกค่ะ”

“ผมพูดจริงๆ นะเอ็มม่า เคทฝากให้ผมดูแลคุณ และนั่นคือสิ่งที่ผมจะทำ”

จังหวะการเต้นของหัวใจคนฟังสะดุดไปเล็กน้อย เขาจำเป็นต้องทำตัวว่าเข้าใจขนาดนี้ด้วยหรือไง

“เอาเป็นว่าฉันจะพยายามไม่รบกวนคุณนะคะ แล้วก็ขอขอบคุณสำหรับการเสียสละเตียงนอนด้วย” พูดจบหญิงสาวก็เดินปึงปึงกลับเข้าไปในห้องนอนด้านในทันที เอมมิกาปิดประตูห้องแล้วยืนพิงหลังกับประตูไม้ หญิงสาวสูดลมหายใจเข้าลึกสามครั้งติดกัน ก่อนที่ใบหน้าหวานจะงอแงเมื่อได้ยินเสียงหัวเราะหัมต่าดังจากคนที่ยืนอยู่ด้านนอก เธออยากจะหมุนตัวแล้วคว้ากุญแจรถขับออกไปจากที่นี่ แต่นั่นไม่ใช่ทางเลือกที่ดีนัก

ทำไมผู้ชายที่อยู่ข้างนอกนั้นถึงไม่เหมือน คาลวิน แฮร์ริส นะ ถ้าเพียงแต่เขาจะมีลักษณะของสุภาพบุรุษทุกกระเปียดนี้้ว สวมเสื้อโปโลที่มีคาคิแกนพาดบนบ่ากับกางเกงสแล็กส์เนื้อดีหรืออะไรก็ได้ที่คล้ายๆ แบบนั้น เอมมิกาอยากให้เป็นแบบนั้น เพราะเธอจะได้ไม่รู้สึกร้อนเหมือนอย่างที่เป็นอยู่ตอนนี้ คาลวินเป็น

ผู้ชายที่ผู้หญิงส่วนใหญ่อยากจะเข้าใกล้ รอยยิ้มและความอ่อนโยนบนใบหน้าทำให้ผู้หญิงเคลิบเคลิ้มได้ แต่ไม่ใช่กับเอมมิกา

อาจจะเป็นเพราะชีวิตที่เรียบง่ายของเธอ หรืออาจจะเป็นเพราะผู้ชายที่รู้จักส่วนใหญ่มีบุคลิกแบบนั้นก็ทำให้เอมมิกาไม่รู้สึกละไรด้วยนอกจากมิตรภาพ ทอม เรมิงตัน เป็นตัวอย่างที่ดีของผู้ชายที่เต็มไปด้วยมาดและความเยือกเย็น เพื่อนๆ ในออฟฟิศเธอทำท่าเหมือนจะละลายทุกครั้งที่ทอมมารอรับเธอที่หน้าออฟฟิศพร้อมกับดอกไม้ราคาแพงช่อใหญ่ เขาพาเธอไปรับประทานอาหารหรูๆ ไปงานเต้นรำ แต่แทนที่จะรู้สึกตื่นเต้น เอมมิกากลับรู้สึกเบื่อหน่ายอยากบอกไม่ถูก

เธอชอบไปเดินป่ามากกว่า ชอบธรรมชาติและการผจญภัย ชอบความตื่นเต้น เพราะแบบนั้นละมั้ง เธอกับทอมถึงเข้ากันไม่ได้เลย แม้แต่เวลาที่เขาจูบเธอ เอมมิกาก็แทบไม่รู้สึกละหวั่นใจจะเด่นแรงขึ้นเลยสักนิด

ผิดกับผู้ชายที่เป็นเจ้าของดวงตาสีน้ำเงินเข้มคู่นั้น ดวงตาเขาสวยเจิดจ้าและคมกล้าอย่างกับแสงเลเซอร์ เวลาที่เขากวาดมองไปทั่วตัวเธอ เอมมิกาที่รู้สึกกลัวกับว่าเสื้อผ้าเธอถูกแสงเลเซอร์ตัดออกทีละชิ้น

แต่จะเรียกว่าไม่ยุติธรรมก็ไม่ได้ เพราะเธอเองก็อดจินตนาการภาพเขาเปลือยเปล่าไม่ได้เหมือนกัน ไหล่ของเขากว้างกำยำ ทั้งตัวมีแต่มัดกล้ามเนื้อๆ ไร้ไขมันส่วนเกิน กับผิวสีทองอมแดงนิดๆ ที่ดูสมชายชาติตรี ไร้เคราบางๆ ให้ความรู้สึกดิบเถื่อนเล็กน้อย

เสียงทุ้มลึกของเขาเหมือนดนตรีที่ล่อลวงคนฟังให้เคลิบเคลิ้มได้ เขาเป็นเหมือนของเล่นยั่วใจ ทำให้เธออยากจะเอื้อมไปจับ อยากจะครอบครองได้เป็นเจ้าของ

พระเจ้า! ผู้ชายคนนี้ควรถูกเก็บเอาไว้ในพิพิธภัณฑ์ที่มีการล็อกอย่างแน่นหนา เพราะเขาเป็นเหมือนรูปปั้นเดวิดที่มีชีวิต ผู้หญิงทุกคนที่เห็นเขาจะต้องอยากขโมยมาเป็นของตัวเองแน่ๆ

ถึงเธอจะย้ายมาอยู่ที่สหรัฐอเมริกามากกว่าสิบปีแล้ว แต่เอมมิกาก็ไม่เคยมีประสบการณ์รักโรแมนติกละสักครั้ง เธออยู่รอดปลอดภัยจากการเป็นของเล่นของหนุ่มๆ ในมหาวิทยาลัยมาได้ เพราะแว่นตาดำที่เธอใส่ แม้เธอจะลองเปลี่ยนมาใส่คอนแทคเลนส์ แต่ก็ไม่มีใครเข้ามาจีบเธออยู่ดี เพราะพวกเขากลัวว่าอาจจะติดคุกเพราะคดีพราวผู้เยาว์ได้ ด้วยเหตุผลว่าหน้าเธอเหมือนเด็กประถมมากกว่าสาวสะพรั่งอายุสี่สิบ

หลังเรียนจบเธอตัดสินใจทำเลสิก รักษาโรคสายตาสั้น แต่นั่นก็ไม่ได้ทำให้ชีวิตรักของเธอฟูฟ่องอะไร หลังจากเข้าทำงานจนกระทั่งถึงตอนนั้นเธอก็คบหาเพียงแค่ว่า ทอม เรมิงตัน คนเดียวเท่านั้น ซึ่งความสัมพันธ์ของทั้งคู่ก็แทบไม่ได้ขยับไปไหนเลย นอกจากริมฝีปากที่แตะกันอย่างแผ่วเบา

หญิงสาวไม่เคยเข้าใจเวลาที่เคทลินพูดว่าเช่าของเธอคงจะหลุดตอนที่ได้สบตากับ ลูค โอ'แนล หนุ่มนักแข่งรถสุดหล่อครั้งแรกเมื่อสามปีก่อน ซึ่งปัจจุบันเขาเปลี่ยนสถานะจากเพื่อนขึ้นมาเป็นคู่หมั้นอย่างเป็นทางการแล้ว เธอไม่เคยมีประสบการณ์ความรักที่วาบววม เธอไม่เคยรู้สึกสั่นสะท้านในอ้อมแขนของทอม หรือ

อาการเข้าแทบทรุดแบบเพื่อนสนิทมาก่อน

แต่เพียงแค่ว่าดวงตาสีน้ำเงินเข้มคู่นั้นมองเธอ เอมมิกาก็รู้สึก ว่าลมหายใจติดขัดอยู่ในปอด เสียงทุ้มต่ำที่เข่าใช้เอ่ยเรียกชื่อเธอ ทำให้รู้สึกราวกับว่าส่วนลึกในใจถูกสั่นไหวอย่างแรงแบบที่เธอไม่ อาจทำอะไรได้เลย ไม่ใช่แค่เข้าเธอหรือคนที่แทบจะทรุด แต่เป็น กระตุกทั้งตัวเลยต่างหากที่แทบจะละลาย

คริสเตียน แฮร์ริส เป็นผู้ขายอันตรรายเกินไป

เอมมิกา รู้สึกเหมือนเธอหนีหมาป่ามาปะทะราชสีห์ที่เต็มไป ด้วยความสง่างามและเสน่ห์อันเย้ายวนใจ

มีบางอย่างที่น่าสงสัย นั่นคือสิ่งที่คริสเตียนสลัดให้

หลุดไปจากความคิดของเขาไม่ได้ แม้จะได้ฟังเรื่องเล่าจากน้องสาวแล้วก็ตาม แต่ก็มีบางอย่างที่ยังไม่เข้าใจอยู่ดี

ทำไมเธอถึงกังวลกับการเข้าไปอยู่ในที่ชุมชนนัก รวมทั้งกลัวว่าใครจะรู้ว่าเธออยู่ที่นี้ด้วย ต่อให้อีกฝ่ายเป็นทนาย แต่การตามหาตัวใครสักคนที่เดินทางข้ามรัฐก็ไม่ใช่เรื่องง่ายนัก นอกจากเขาจะแจ้งตำรวจว่าหญิงสาวหายตัวไปแล้วให้เจ้าหน้าที่สืบหาข้อมูลให้ แต่นั่นคงไม่ใช่ทางเลือกที่คนมีอาชีพเป็นทนายความอยากจะทำแน่ เพราะเท่ากับเป็นการแจ้งความเท็จ

หรือบางที่เขาอาจจะไม่จำเป็นต้องแจ้งความ เท่าที่คริสเตียนรู้ ทนายความบางคนก็มีเส้นสายและมีมิตรภาพที่ดีกับตำรวจเหมือนกัน ถ้าเขาทำได้ ‘นายขี้มูก’ คนนี้ก็คงน่าจะล้วยอยู่ไม่น้อย แต่คริสเตียนขอทำให้เขาโผล่หน้ามาที่นี่ แล้วจะจัดการ

สั่งสอนให้อีกฝ่ายได้รู้ว่าการทำให้คนอื่นกลัวจะได้รับผลอย่างไร
แค่ความคิดว่าจะจัดการ ‘นายซีมูก’ อย่งไรบ้าง ก็ทำให้คริสเตียน
ตื่นเต้นเสียจนอดใจรอไม่ไหวเลยทีเดียว

ถึงจะเป็นความตื่นเต้นเล็กๆ น้อยๆ และเทียบไม่ได้เลยกับ
เวลาที่เขาออกปฏิบัติกรร่วมกับทีมก็ตาม แต่อย่างน้อยเขาก็หวัง
ว่าคงพอจะแก้ขัดให้หายคันไม้คันมือได้บ้าง อายุที่เพิ่มขึ้นพร้อม
กับยศที่สูงขึ้นนั้นบังคับให้คริสเตียนต้องนั่งจมอยู่กับงานเอกสาร
เขารู้ว่าอายุตนค่อนข้างมากแล้วสำหรับการเป็นสมาชิกหน่วยซีล
แห่งกองกำลังนาวิกโยธินสหรัฐฯ ทุกคนในทีมอายุเกินสามสิบกัน
หมดแล้ว ว่ากันตามตรง พวกเขาที่กำลังจะถูกรับเข้าโบราณวัตถุ
อยู่แล้ว หลายคนบอกว่าเป็นช่วงเวลาที่ดีที่จะวางมือจากความ
ตื่นเต้นโลดโผนแล้วหันมาไขว่คว้าความมั่นคงในอนาคต แต่นั่น
ไม่ใช่สิ่งที่เขาอยากจะได้เลยสักนิด แน่ใจว่ามีบางคนในทีมพร้อม
ที่จะหยุดปฏิบัติการและลงหลักปักฐานเหมือนที่คนส่วนใหญ่ทำ
ดีเร็ค แอมเบอร์ วิศวกรอัจฉริยะวัยสามสิบสาม หนึ่งในสมาชิก
ทีมของเขา กำลังจะแต่งงานกับคู่หมั้นในอีกสองเดือนข้างหน้า
หลังจากที่เขาปล่อยให้เธอรอมานานถึงสามปี

ด้วยผลงานที่สั่งสมมาหลายปี ทำให้ชื่อของคริสเตียนเป็นที่
เลื่องลืออยู่ไม่น้อย ความสามารถของเขาเป็นที่กล่าวขาน และ
ทำให้เขาได้รับเสนอตำแหน่งที่ปรึกษาด้านการวางแผนกลยุทธ์ให้
ทีมซีลที่จะออกปฏิบัติการ แต่คริสเตียนรู้ดีว่าเขาไม่เหมาะกับงาน
แบบนั้น เขาไม่ชอบความตื่นเต้นครั้งๆ กลางๆ เขาไม่พอใจกับการ
ได้ปักธงว่านั่นเป็นของของเขา เขาชอบที่จะยึดครองมาเลย

มากกว่า

เหมือนกับที่เขาอยากจะทำผิดหรือมีปากบางที่ถูกขบกัดนั้น
โอใช่ นี่แหละความตื่นเต้น เขาจะทั้งยึดทั้งครองอย่างเต็มที่ รวมไปถึงการยึดพื้นที่ส่วนลึกในตัวเธอด้วย

ความคิดของเขาพลันสะดุด คิ้วหนาขมวดเข้าหากันเมื่อ
คริสเตียนเห็นเงาใบหน้าที่กำลังยิ้มกริ่มของตัวเองสะท้อนอยู่บน
ผิวสแตนเลสของกาต้มน้ำ

เป็นภาพใบหน้าที่บิดเบี้ยวไม่สมสัดส่วนก็จริง แต่ความ
ชั่วร้ายที่สะท้อนอยู่ในนั้นชัดเจนเสียจนชายหนุ่มต้องกระแอมกับ
ตัวเองเล็กน้อย ก่อนจะหยิบผ้าเช็ดโต๊ะที่อยู่ใกล้ๆ มาโยนคลุมกา
ต้มน้ำเอาไว้

“บัดซบ!” คริสเตียนได้แต่สบถถึงมำกับตัวเอง